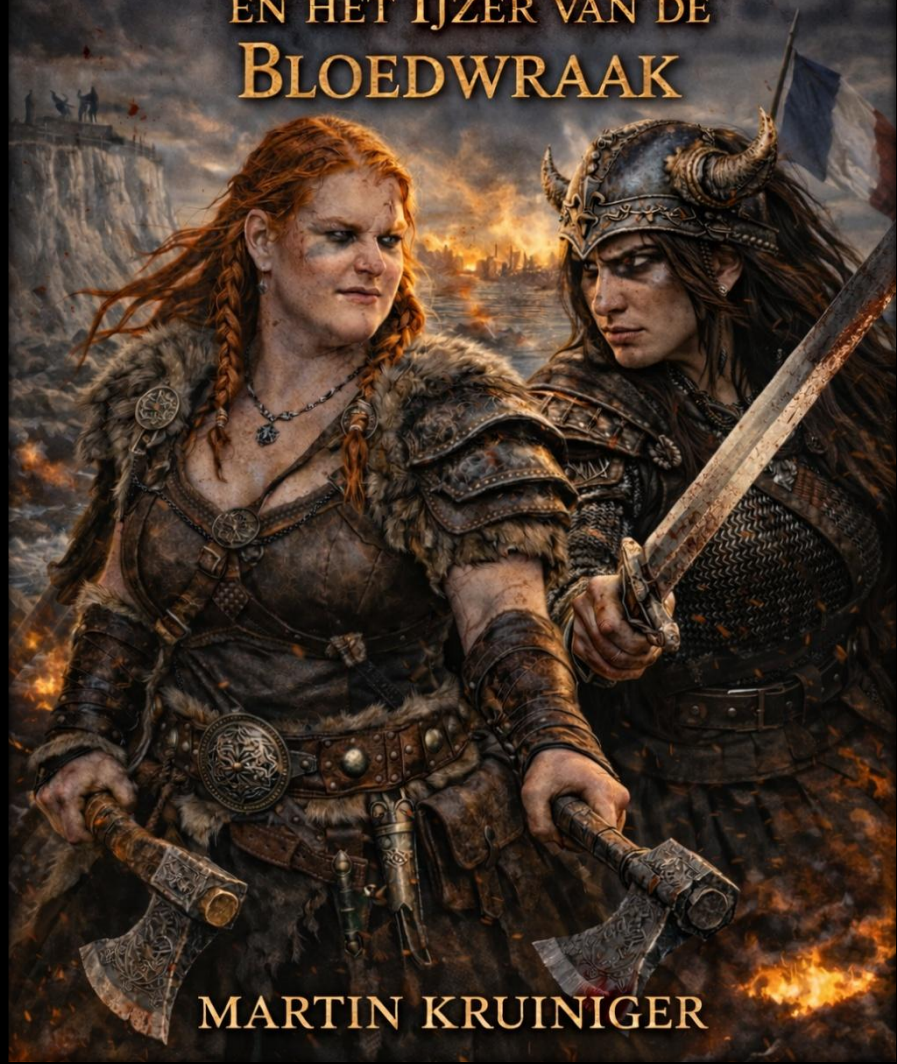

DE SCHADUWEN VAN ELDHOLLOW

EN HET IJZER VAN DE
BLOEDWRAAK

MARTIN KRUIGNER

Inhoud

Voorwoord.....	3
Proloog.....	5
1. Eén Jaar zonder Haar	9
2. de Zee die iets Meebrengt.....	13
3. Twee Vrouwen, één Kust.....	17
4. Staal vóór Zonsondergang	20
5. de Vijand die niet Zichtbaar Blijft	24
6. het Verraad onder het Dak.....	28
7. de Nacht van Vuur en As	34
8. de Jacht Begint.....	39
9. de Schaduw Boven Het IJzer	44
10. de Uitverkorene van Bloed	49
11. het Dier Dat Wordt Opgejaagd.....	53
12. het Oordeel van Zilver	57
13. de Wind Boven Het Krijt	62
14. de Nacht Die Niet Sliep	68
15. het Breekpunt van IJzer	73
16. de Val Van Het Evenwicht.....	79
Epiloog	84

Voorwoord

Er komt een moment waarop een nederzetting niet langer wordt gedragen door één naam, maar door het gewicht van wat er is verloren. Eén jaar na het verdwijnen van Kimhildá staat Eldhollow nog altijd overeind, maar niets voelt nog zoals vroeger. De rook is uit de lucht verdwenen, de kliffen zijn stil, en toch hangt haar afwezigheid als een schaduw over elk pad, elk huis en elk hart.

Dit verhaal gaat niet over terugkijken.

Dit verhaal gaat over wat er gebeurt wanneer iemand anders moet opstaan.

Nadís Eldbrún heeft nooit gevraagd om leiding. Zij heeft nooit gezocht naar eer of macht. Wat zij droeg, droeg zij altijd in stilte: loyaliteit, woede, trouw en een bijl die nooit aarzelde wanneer haar volk bescherming nodig had. Nu draagt zij meer dan staal alleen. In haar rechterhand het zwaard dat ooit aan Kimhildá toebehoorde. In haar linkerhand haar eigen bijl. En op haar schouders het lot van een nederzetting die weigert te breken.

Maar wraak reist sneller dan de wind over zee.

Bloed laat sporen na, zelfs wanneer de golven alles proberen te verbergen. Wat werd begonnen op de Witte Kliffen is niet vergeten. Niet door hen die verloren. Niet door hen die zwoeren dat de naam Eldhollow ooit in as zou eindigen.

In dit deel wordt duidelijk wat leiderschap werkelijk kost.

Niet alleen in strijd.

Maar in keuzes.

In offers.

In het moment waarop staal zwaarder weegt dan verdriet.

Dit is het verhaal van een vrouw die geen schaduw wil zijn, maar het vuur zelf wordt.

En soms is vuur het enige dat overblijft wanneer het ijzer om bloed vraagt.

Proloog

De wind joeg over de rotsige kust van Francia en sloeg schuim tegen de donkere stenen onder de kliffen. De nederzetting Stormvíg lag als een geharde wond tegen de zee gedrukt, omringd door palissaden van verweerd hout en wachttorens die nooit onbemand waren. Hier werd niet zacht geleefd, hier werd niet vergeven, en hier werd bloed nooit vergeten.

Lótr Stormvíg stond op het hoogste punt van de wal toen de roeiboot de baai binnen gleed. Zij droeg geen helm, geen sieraden, alleen haar zware mantel van wolfsvacht en het zwaard dat altijd zichtbaar aan haar zijde hing. Haar blik was scherp en koud, alsof zij voortdurend de horizon aftastte naar dreiging. De mannen op de wal weken automatisch uiteen toen zij naar voren stapte, want zelfs zonder woorden wist iedereen dat zij het gezag droeg.

De roeiers sprongen aan land en trokken het schip hoger op de kiezels. Eén van hen, een jonge krijger met zout nog in zijn haar en angst in zijn ogen, durfde haar niet direct aan te kijken. Hij knielde en legde een bebloede doek op de stenen voor haar voeten, alsof het een offer was dat men niet durfde vast te houden.

Lótr bukte zich langzaam en rolde het doek open.

Daar lag het zegel van haar familie, gescheurd en besmeurd met opgedroogd bloed.

De stilte die volgde was zwaarder dan het geruis van de zee.

“Zeg het,” sprak zij uiteindelijk, haar stem laag maar dwingend, zonder dat zij haar ogen van het bloedige symbool afwendde.

De jonge krijger slikte zichtbaar en dwong zichzelf om te spreken. Hij vertelde over Engeland, over de kliffen van wit gesteente die uit de zee oprijzen als botten van een reus. Hij vertelde over een veldslag die

eindigde in chaos, over krijgers die vielen en over één naam die steeds opnieuw werd uitgesproken door hen die het overleefden.

Hij vertelde dat Ealdwulf, haar oom en krijgsheer van hun clan, op de rand van de klif had gestaan toen zijn hoofd van zijn lichaam werd gescheiden.

Hij vertelde dat het lichaam was gevallen, en dat het hoofd in zee was gerold, samen met het schuimende water en het bloed dat nooit meer werd teruggevonden.

En hij vertelde haar dat en de vrouw die gedaan had droeg de naam Nadís Eldbrún.

Lótr bewoog geen spier terwijl hij sprak. Haar gezicht bleef onbeweeglijk, maar haar hand sloot zich langzaam rond het gevest van haar zwaard totdat haar knokkels wit werden onder het vuil. De mannen om haar heen durfden nauwelijks adem te halen, want zij wisten wat deze woorden betekenden in een wereld waarin familie alles was.

Ealdwulf was niet alleen haar oom geweest. Hij had haar leren vechten, haar leren bevelen geven, haar geleerd dat macht niet wordt gevraagd maar genomen. Hij had haar gezegd dat wie een Stormvíg verwondt, de zee zelf tegen zich krijgt.

En nu lag zijn hoofd ergens onder de golven van Engeland.

Lótr stond langzaam op en keek uit over het water, alsof zij door de horizon heen kon zien naar de witte kliffen waar het bloed was gevloeid. Haar ogen waren niet vochtig van verdriet, want tranen waren voor wie niets meer had om te verliezen. Wat in haar groeide was iets harder, iets kouder en veel gevaarlijker.

“Bereid de schepen voor,” zei zij uiteindelijk, zonder haar stem te verheffen, maar iedereen op de wal hoorde haar alsof zij schreeuwde. “Roep de clans bijeen. Niemand blijft achter.”

Een oudere krijger durfde te vragen hoeveel mannen zij zou meenemen.

Lótr draaide zich naar hem om en haar blik sneed scherper dan staal. “Niet hoeveel,” antwoordde zij kalm, “maar wie bereid is om bloed te betalen met bloed.”

De hoorns werden geblazen voordat de zon onderging. Vuren werden aangestoken, wapens geslepen, en boodschappers vertrokken naar verwante nederzettingen die de naam Stormvíg nog altijd met respect uitspraken. De zee zou opnieuw rood kleuren, en deze keer niet door toeval of woede in het moment.

Dit zou berekend zijn.

Dit zou persoonlijk zijn.

Toen de nacht viel en de wind harder werd, bleef Lótr alleen staan bij de rand van de klif. Zij knielde niet, zij huilde niet, en zij bad niet. Zij legde alleen haar hand op het bloedige zegel van haar familie en sloot haar ogen.

“In Engeland,” fluisterde zij, “zal iemand leren wat het betekent om een Stormvíg te tarten.”

Onder haar sloeg de zee tegen de rotsen alsof zij instemmend antwoord gaf.

En ver weg, aan de overkant van het water, lag Eldhollow in stilte, onwetend dat de wraak al onderweg was.

1. Eén Jaar zonder Haar

De zomerzon hing hoog boven Eldhollow en wierp een warme gloed over de houten huizen, de aanlegsteigers en het brede plein waar een jaar geleden nog rouw en stilte hadden geheerst, maar waar nu gelach en muziek als een levend bewijs van overleving door de lucht rolden. Het was precies een jaar sinds de dag waarop Kimhildá van de Witte Kliffen was gevallen en niet meer was teruggevonden, en in plaats van een dag van somberheid had Nadís besloten dat het een dag van kracht moest worden, een dag waarop men niet haar val herdacht, maar haar moed en haar vuur.

Kinderen renden over de planken van de dokken, hun haren nat van het water waarin zij met luid gejuich sprongen, terwijl oudere jongens elkaar uitdaagden wie het verste kon duiken of het langst onder kon blijven zonder adem te halen. Vrouwen hadden lange tafels opgebouwd met gebraden vlees, vis die nog dezelfde ochtend uit de rivier was gehaald, en kruiken honingbier die rijkelijk werden rondgedeeld alsof niemand zich iets wilde ontfangen op deze dag van herdenking en overwinning.

Op het midden van het plein stond het monument dat in de weken na haar verdwijning was opgericht, een beeld uit donker hout waarin Kimhildá was afgebeeld met haar zwaard geheven en haar blik naar de horizon gericht, alsof zij nog steeds waakte over de nederzetting die zij ooit had geleid. Aan de voet van het beeld lagen bloemen, kleine houten snijwerken en een armband die ooit van haar was geweest, en ieder die langs het monument liep, raakte het even aan als teken van eerbewondering en belofte.

Nadís Eldbrún stond iets verderop, niet op een verhoogd platform maar tussen haar mensen, want zij wilde niet boven hen staan maar met hen staan, zoals Kimhildá dat ook altijd had gedaan. In haar linkerhand rustte haar eigen zware bijl, rauw en breedbladig, en in haar rechterhand droeg zij het zwaard van Kimhildá, dat zij die dag niet als dreiging maar als symbool van verbondenheid droeg.

Haar blik gleed over het plein terwijl zij luisterde naar het ritme van trommels die begonnen te slaan, en even liet zij toe dat haar schouders ontspanden onder het gewicht van verantwoordelijkheid dat zij sinds een jaar droeg. Zij wist dat velen nog steeds in stilte hoopten dat Kimhildá ergens leefde, aangespoeld op een verre kust of gered door vissers, maar Nadís had geleerd dat een leider niet kon leven van hoop alleen.

Een groep jonge krijgers hield een demonstratiegevecht op het zand naast de rivier, waarbij houten wapens tegen elkaar klapten en het publiek juichte wanneer een slimme draai of onverwachte stoot werd ingezet. Nadís keek toe en glimlachte kort, want zij herkende in hun bewegingen lessen die zij zelf had doorgegeven, en zij voelde hoe de kracht van Eldhollow niet was afgenomen maar was gegroeid.

“Vandaag vieren wij haar naam,” zei een oude vrouw naast haar terwijl zij haar beker ophief. “Maar wij vieren ook jouw kracht, Nadís, want zonder jou was dit dorp misschien in as veranderd.”

Nadís schudde haar hoofd en keek naar het monument, haar ogen even donker en ernstig. “Wij vieren dat wij nog staan,” antwoordde zij rustig. “Dat is genoeg.”

De muziek werd luider toen een kringdans begon op het plein, waarbij mannen en vrouwen elkaar bij de handen pakten en in brede cirkels bewogen, hun voeten stappend op het ritme van de trommels terwijl het stof omhoog kringelde en zich mengde met de geur van gebraden vlees. Het was een feest zoals alleen Vikingen dat konden vieren, met luid gelach, krachtige liederen en een ondertoon van strijd lust die nooit helemaal uit hun bloed verdween.

Tegen de namiddag had het bier zijn werk gedaan en waren de stemmen nog luider geworden, maar de vreugde was niet dronken of onbezonnen, want zij was doordrenkt met herinnering en met trots. Nadís liet haar bijl rusten tegen haar schouder en tilde het zwaard van Kimhildá kort omhoog, waarop een luid gejuich over het plein rolde.

“Zij is niet hier,” riep zij, haar stem helder en sterk boven het geluid uit, “maar haar geest loopt nog altijd tussen ons, en zolang wij vechten voor elkaar, zal geen vijand ons breken.”

Een groep kinderen begon haar naam te roepen, eerst zacht, toen steeds luider, en de menigte nam het over totdat het plein vulde met de naam van Kimhildá alsof zij zelf uit het hout van het monument zou stappen en tussen hen zou lopen.

Het feest ging door tot de zon lager zakte en het licht warmer en goudkleuriger werd, terwijl de rivier glinsterde en de kliffen in de verte een zachte schaduw wierpen over het water. Het leek een dag waarop niets de vreugde kon verstoren, alsof het verleden eindelijk een rustplaats had gevonden in de harten van hen die waren gebleven.

Toen, net op het moment dat de trommels opnieuw begonnen te slaan voor een laatste ronde dans, verscheen er een figuur aan de rand van het plein, zijn kleding stoffig en zijn adem zwaar, alsof hij dagen had gerend zonder pauze. Hij struikelde bijna over een omgevallen kruik, maar herstelde zich en duwde zich door de menigte heen met een blik die niets met feestelijkheid te maken had.

“Waar is zij,” hijgde hij terwijl hij Nadís bereikte, zijn handen steunend op zijn knieën terwijl hij naar adem hapte. “Waar is Nadís Eldbrún.”

Het plein viel langzaam stil toen de toon van zijn stem het gelach sneed als een mes door leer, en alle blikken draaiden zich naar de man die duidelijk geen deel uitmaakte van het feest.

“Ik ben hier,” zei Nadís kalm, haar ogen scherp geworden terwijl zij een stap naar voren deed en het zwaard iets liet zakken zodat het zonlicht op het staal flikkerde. “Spreek.”

De man slikte en keek haar recht aan, zijn gezicht bleek onder het stof dat aan zijn huid kleefde. “Een naam wordt gefluisterd in havens en langs kusten,” zei hij schor. “Lótr Stormvíg is onderweg naar Engeland, met haar clan, en zij komt niet voor handel of bondgenootschap.”

Een rilling ging door de menigte, niet luid maar voelbaar, als een koude wind die plotseling over warme huid strijkt.

“En waarom zou zij naar ons komen,” vroeg een krijger achter Nadís, zijn hand al om het gevest van zijn wapen.

De man hief zijn hoofd en sprak de woorden die het feest volledig deden verstommen. “Zij komt om zich te wreken op de dood van haar oom, Ealdwulf.”

Er viel een stilte die zwaarder was dan het geluid van welke trommel dan ook, en alle ogen richtten zich op Nadís, die enkele hartslagen lang niets zei.

Toen lachte zij, kort en hard, een lach die meer uit minachting dan uit humor was geboren. “Had die everzwijn familie dan,” zei zij, haar stem scherp en bijna spottend terwijl zij het zwaard van Kimhildá iets hoger hief.

De boodschapper keek haar ernstig aan en schudde langzaam zijn hoofd. “Ik zou het niet te lichtvoetig nemen,” zei hij, zijn stem nu vast ondanks zijn vermoeidheid. “Zij vaart niet alleen, en haar naam wordt met angst uitgesproken in plaatsen waar men anders nergens bang voor is.”

Nadís stapte naar voren en keek hem recht aan, haar ogen nu niet langer lachend maar brandend. “Kom maar op,” zei zij, haar stem laag en vastberaden. “Mijn kracht is nu voor twee, want het zwaard van Kimhildá zal mij te allen tijde helpen, en zowaar helpen mij Odin almachtig wanneer het uur van ijzer en bloed opnieuw aanbreekt.”

Het feest was niet langer een feest, maar het was ook geen paniek, want onder de stilte groeide iets anders, iets wat Eldhollow al vaker had getoond wanneer dreiging aan de horizon verscheen.

Geen angst, maar voorbereiding.

2. de Zee die iets Meebrengt

De ochtend na het feest voelde anders dan alle zomerochtenden daarvoor, alsof de lucht zelf zwaarder was geworden door woorden die niet meer konden worden teruggenomen. Eldhollow ontwaakte niet met gelach en trommels, maar met het ritmische slaan van hamers op aambeeld en het schrapen van slijpstenen tegen staal, want vreugde mocht dan gisteren hebben geheerst, vandaag werd er voorbereid.

De rivier lag kalm onder een dunne nevel, maar op de wachttorens stonden extra mannen opgesteld die hun ogen strak op de horizon gericht hielden, terwijl zij elk zeil en elke glinstering op het water probeerden te onderscheiden van de schittering van de zon. Nadís liep vroeg over het plein, zonder ceremonie en zonder woorden, en ieder die haar zag wist dat dit geen dag was van herinnering, maar van waakzaamheid.

In haar linkerhand droeg zij haar eigen zware bijl, het blad zorgvuldig geslepen en donker van eerdere veldslagen, en in haar rechterhand rustte het zwaard van Kimhildá, dat zij bewust zichtbaar droeg zodat iedereen kon zien dat het niet in een schede lag te wachten, maar klaar was om opnieuw te snijden. Haar stappen waren vast, haar rug recht, en haar blik gleed over de nederzetting alsof zij ieder detail in zich opnam dat mogelijk bescherming nodig had.

Binnen de grote hal waren de ouderen en ervaren krijgers al verzameld rond de lange tafel, waar kaarten van de kust en ruwe tekeningen van de rivierdelta waren uitgespreid. De boodschapper van de vorige dag stond opnieuw voor hen, ditmaal gewassen en gevoed, maar nog steeds zichtbaar gespannen onder het gewicht van wat hij had gezien.

“Hoe zeker ben je van haar komst,” vroeg een van de oudere krijgers, terwijl hij zijn vingers over een ingekerfde lijn op de kaart liet glijden.

“Zo zeker als iemand kan zijn wanneer hij haar naam hoort fluisteren in drie verschillende havens,” antwoordde de man, zijn stem steviger

dan gisteren. “Haar clan verzamelt zich in Francia, en zij spreekt openlijk over Engeland en over bloed dat nog niet is betaald.”

Nadís leunde voorover en keek naar de kaart, waarbij haar schaduw over de kustlijn viel. “Wanneer zij komt,” zei zij langzaam, “zal zij niet landen in het open veld, maar op een plek waar zij denkt ons te verrassen.”

“De oude inham bij de zwarte rotsen,” zei een jonge krijger onmiddellijk. “Daar is het water diep genoeg voor grotere schepen.”

Nadís knikte kort. “Verdubbel daar de wacht en zorg dat het vuur gereed is om rooksignalen te geven zodra er ook maar één onbekend zeil verschijnt.”

Buiten werden ondertussen de jongeren die gisteren nog hadden gedanst, vandaag ingedeeld in groepen om schilden te dragen, pijlen te maken en de palissade te controleren op zwakke plekken. De sfeer was niet paniekerig, maar scherp, alsof de nederzetting zelf zijn spieren spande in afwachting van een klap die nog niet was gevallen.

Tegen het middaguur klonk er geroep vanaf de oostelijke toren, en meerdere hoofden draaiden zich tegelijk naar de klifrand waar een wachter zijn arm uitstak en naar de zee wees. Nadís was al onderweg voordat iemand haar naam kon roepen, haar mantel wapperend achter haar terwijl zij de helling beklom zonder haar tempo te verlagen.

Vanaf de rand keek zij uit over het water dat in de verte fonkelde, en daar, net zichtbaar als donkere strepen tegen de horizon, bewogen zich zes zeilen langzaam in hun richting. Zij waren nog ver, maar hun formatie was strak en hun koers onmiskenbaar gericht op de kust van Engeland.

“Dat zijn zij,” zei een wachter met ingehouden adem. “Zij varen in oorlogslinie.”

Nadís kneepte haar ogen samen en liet haar blik rusten op de voorste boot, waarvan de boeg een teken droeg dat zelfs op afstand dreigend oogde, een symbool van gespleten ijzer dat tegen de wind in leek te snijden.

“Laat de hoorns klinken,” beval zij zonder haar ogen van de zee te halen. “Iedereen naar zijn positie.”

Binnen enkele ogenblikken vulde het geluid van diepe hoorns de lucht boven Eldhollow, een klank die geen feest aankondigde maar paraatheid. Mensen lieten hun werk vallen, kinderen werden naar binnen gebracht, en krijgers vormden rijen bij de poorten terwijl hun schilden in een boog tegen elkaar werden geplaatst.

Terwijl de schepen dichterbij kwamen, werd het silhouet van een vrouw zichtbaar aan de voorzijde van het leidende vaartuig, rechtop en onbeweeglijk als een beeld uit steen. Zelfs op deze afstand straalde zij een dreiging uit die verder ging dan staal en spierkracht, want zij stond niet als een krijger die een kans waagde, maar als iemand die overtuigd was van haar recht.

“Dat moet Lótr Stormvíg zijn,” fluisterde een jonge wachter naast Nadís.

Nadís antwoordde niet direct. Zij voelde hoe de lucht in haar longen koeler werd en hoe het gewicht van het zwaard in haar rechterhand haar herinnerde aan de dag op de kliffen, aan het moment waarop bloed en zee elkaar hadden ontmoet.

“Zij komt voor een verhaal dat zij zichzelf heeft verteld,” zei Nadís uiteindelijk, haar stem laag maar vast. “Maar zij zal ontdekken dat Eldhollow niet leeft in het verleden, maar in het heden.”

Beneden op het strand werden brandstapels klaargezet om eventueel vijandelijke schepen in brand te steken zodra zij te dicht bij de kust kwamen. Boogschutters namen positie in op de hogere rotsen, hun

pijlen al op de pees gelegd, terwijl de krijgers hun schilden aanspanden en wachtten op het bevel dat de stilte zou breken.

De zomerzon scheen nog steeds helder boven hen, maar het licht leek minder warm nu het weerkaatste op staal en gespannen gezichten.

Toen de eerste roeiers hun peddels dieper in het water staken en de afstand merkbaar kleiner werd, voelde iedereen in Eldhollow dat het jaar van stilte definitief voorbij was.

En met iedere slag van de roeispanten kwam niet alleen een clan dichterbij, maar ook een schuld die volgens hen nog niet was vereffend.

3. Twee Vrouwen, één Kust

De schepen van Lótr Stormvíg bereikten de kust tegen de namiddag, toen de zon haar hoogste punt had verlaten en het licht scherper en witter werd, alsof het de scène zelf wilde ontmaskeren. De kiel van het voorste schip schuurde over het zand en kwam met een doffe klap tot stilstand, terwijl roeiers hun riemen omhoogtrokken en krijgers zich klaarmaakten om overboord te springen.

Nadís stond boven op de klif, haar mantel strak om haar schouders getrokken door de wind, en keek toe zonder een spier te vertrekken. Haar bijl rustte in haar linkerhand, haar vingers stevig om het ruwe hout, en het zwaard van Kimhildá hing in haar rechterhand, niet getrokken maar zichtbaar, als een herinnering aan wat hier al eens was gebeurd.

Toen Lótr als eerste uit haar schip stapte en met zware laarzen het natte zand betrad, werd de spanning tastbaar, als een snaar die te strak was gespannen om nog langer te wachten. Zij droeg geen helm, zodat haar gezicht zichtbaar was voor wie haar wilde zien, en haar ogen vonden onmiddellijk de figuur op de klif boven haar.

De twee vrouwen staarden elkaar aan over de afstand van rotsen en schuim, en hoewel geen van beiden sprak, was het duidelijk dat woorden hier weinig zouden toevoegen aan wat al was besloten.

Lótr hief haar hand, en haar krijgers bleven achter haar staan, in strakke rijen, zonder hun wapens te trekken. Zij wilde dit moment niet verstoren met haast of ongeduld, want zij was niet gekomen om in het zand te schreeuwen, maar om oog in oog te staan met de vrouw die haar familie had onthoofd.

Nadís draaide zich naar haar mannen en gaf een kort bevel dat niemand anders dan zij kon horen, waarna zij langzaam de helling afdaalde, stap voor stap, zonder te rennen of te haasten. Het geluid van haar laarzen tegen de rotsen klonk zwaar en vastberaden, en ieder die haar zag wist dat zij deze ontmoeting niet zou ontwijken.

Halverwege de klif bleef zij even staan en keek opnieuw naar beneden, naar de vrouw die daar wachtte, en in dat korte moment voelde zij hoe herinneringen aan de Witte Kliffen als koude vingers over haar rug gleden.

Beneden zette Lótr een stap vooruit, haar zwaard nog altijd in de schede, maar haar hand rustend op het gevest alsof zij ieder moment klaar was om het staal te laten spreken.

Toen Nadís eindelijk het strand bereikte en het natte zand onder haar voeten voelde, bleef zij op enkele passen afstand staan, dichtbij genoeg om elkaars adem te zien, ver genoeg om niet per ongeluk te raken.

“Jij bent Nadís Eldbrún,” zei Lótr, haar stem laag en gecontroleerd, maar geladen met iets dat dieper ging dan woede alleen.

“Ik ben zij,” antwoordde Nadís zonder aarzeling, haar blik recht in die van haar tegenstander, zonder te knippen of weg te kijken.

“En jij hebt mijn oom onthoofd op de kliffen van Engeland,” vervolgde Lótr, terwijl zij een stap dichterbij kwam en haar woorden langzaam uitsprak, alsof zij ze in steen wilde beitelen.

“Ik heb een vijand gedood die mijn volk wilde breken,” zei Nadís kalm, haar hand nu stevig rond het zwaard van Kimhildá. “Wat jij zijn oom noemt, noemde ik een dreiging.”

Een trilling ging door de krijgers achter Lótr, maar zij hief haar hand opnieuw om hen tot stilte te manen.

“Hij was bloed van mijn bloed,” zei Lótr, en in haar stem lag nu geen controle meer, maar iets dat brandde als een smeulend vuur dat eindelijk lucht kreeg. “Zijn hoofd rolde de zee in, en zijn naam werd achtergelaten op een klif die niet de zijne was.”

Nadís hield haar blik vast en liet geen spijt zien, want zij wist dat elke zwakte hier een opening zou worden. “Hij koos zijn pad,” zei zij langzaam. “En hij viel op het einde van dat pad.”

De wind trok aan hun mantels en het schuim van de branding bereikte bijna hun laarzen, terwijl de wereld om hen heen leek te wachten op het moment waarop woorden zouden ophouden.

Lótr trok haar zwaard met een vloeiende beweging uit de schede, het staal weerkaatste het zonlicht en wierp een felle glinstering tussen hen in. “Dan zal jij nu leren,” zei zij met een stem die niet langer beheerst was, “dat bloed niet verdwijnt wanneer het water het raakt.”

Nadís hief het zwaard van Kimhildá en trok haar bijl iets omhoog, haar houding laag en stabiel, alsof zij zich al in een veldslag bevond die geen getuigen nodig had. “Kom dan,” zei zij zacht, maar haar woorden droegen verder dan een schreeuw.

De eerste stap werd gezet.

En het strand van Eldhollow zou nooit meer dezelfde zijn.

4. Staal vóór Zonsondergang

De eerste klap kwam niet onverwacht, maar was het logische gevolg van alles wat al was uitgesproken tussen hen. Lótr Stormvíg zette zich af in het natte zand en bracht haar zwaard met een snelle, horizontale slag richting Nadís' middel, niet om te testen maar om direct te snijden, alsof zij vanaf de eerste seconde wilde laten zien dat dit geen ceremonieel duel was.

Nadís draaide haar heupen op tijd en ving de slag op met het brede blad van haar bijl in haar linkerhand, waarbij het staal met een schrille klank tegen elkaar botste en vonken opspatten in het zonlicht. De kracht van de impact trok door haar schouders en langs haar ruggengraat, maar zij week geen stap achteruit, want het strand achter haar was niet alleen zand, maar Eldhollow zelf.

Lótr trok haar wapen terug en viel opnieuw aan, ditmaal lager, een snelle stoot gericht op Nadís' dij, waarbij zij duidelijk probeerde haar bewegingsvrijheid te beperken voordat zij haar dodelijk wilde treffen. Nadís sprong zijwaarts, haar laarzen ploeterend door het natte zand, en liet het zwaard van Kimhildá in een boog naar voren schieten die slechts een haarbreedte langs Lótrs schouder gleed.

Het staal miste vlees, maar raakte leer en metaal, en een dunne snede bleef zichtbaar op de rand van Lótrs schouderbescherming. Beide vrouwen trokken zich een fractie van een seconde terug, niet uit angst maar uit herberekening, terwijl hun krijgers achter hen roerloos toekken.

“Jij vecht met twee wapens,” zei Lótr, haar adem zwaar maar beheerst, terwijl zij een halve cirkel om Nadís heen liep om haar positie te veranderen. “Is dat om je moed te verdubbelen, of om haar afwezigheid te verbergen.”

Nadís liet zich niet verleiden door de woorden en draaide mee, haar blik onwrikbaar en haar houding laag. “Ik vecht met wat ik heb,” antwoordde zij, “en ik mis niets.”

Lótr viel opnieuw aan, ditmaal met een reeks snelle slagen die elkaar opvolgden zonder pauze, een storm van staal die Nadís dwong haar bijl en zwaard in een ritmische verdediging te gebruiken. Het geluid van botsend ijzer mengde zich met het geruis van de branding, en iedere impact zond trillingen door hun armen die in hun botten bleven hangen.

Op het moment dat Nadís een tegenaanval wilde inzetten, draaide Lótr onverwacht haar pols en liet haar zwaard laag langs het zand scheren, waarbij zij een wolk van natte korrels omhoog gooide die in Nadís' ogen sloegen. Het was geen eervolle techniek, maar het was effectief, en Nadís voelde hoe haar zicht een fractie van een seconde werd vertroebeld.

Die fractie was genoeg.

Lótrs zwaard schampte langs Nadís' bovenarm en sneed door leer en huid, waarbij warm bloed onmiddellijk zichtbaar werd tegen het donkere materiaal van haar kleding. Het was geen diepe wond, maar het was een herinnering dat iedere misstap hier een prijs droeg.

Achter hen begonnen de krijgers onrustig te bewegen, want het duel tussen hun leiders dreigde te ontaarden in een gevecht waarbij niemand langer passief kon blijven. Nadís wist dat als zij te lang in deze uitputtingsslag bleef, de situatie kon escaleren in een bloedbad dat Eldhollow duur zou komen te staan.

Met een plotselinge draai liet zij het zwaard van Kimhildá laag gaan en bracht haar bijl in een krachtige, opwaartse beweging naar voren, gericht op Lótrs ribben. Lótr blokkeerde net op tijd, maar de kracht van de impact duwde haar achteruit en liet haar hiel kort wegglijden in het schuim van de branding.

Voor het eerst week er een korte flits van verrassing door haar ogen.

Nadís zette door en sloeg opnieuw, ditmaal met het zwaard, waarbij zij een diagonale snede maakte die Lótr dwong haar zwaard hoog te

heffen om het staal te kruisen. Hun gezichten waren nu zo dichtbij dat zij elkaars adem voelden, en in dat moment zag Nadís geen monster, maar een vrouw die leefde op een eed.

“Hij koos zijn einde,” zei Nadís tussen hun gekruiste wapens door, haar stem laag maar geladen. “Ik koos het mijne.”

Lótrs kaak spande zich aan en zij duwde terug met een kracht die duidelijk maakte dat zij niet van plan was deze kust zonder bloed te verlaten. “Dan zal ik jouw einde kiezen,” fluisterde zij.

Voordat de volgende slag kon vallen, klonk er geroep vanaf de kliffen boven hen, en meerdere boogschutters van Eldhollow richtten hun pijlen op de krijgers van Stormvíg, terwijl aan de andere kant Lótrs mannen hun schilden omhoog brachten.

Het duel had zijn grens bereikt.

Nadís sprong achteruit en hield haar wapens omhoog, haar borstkas heftig op en neer gaand, terwijl zij naar haar mensen keek en een kort bevel gaf dat alleen zij konden horen. De boogschutters lieten hun pezen niet los, maar bleven gespannen staan.

Lótr keek naar haar krijgers en hief eveneens haar hand, en tot verrassing van velen gaven ook zij geen teken tot aanval.

Dit was geen einde.

Dit was een begin.

Lótr zette een stap achteruit, haar blik nog steeds vast op Nadís gericht. “Ik zal niet vertrekken,” zei zij luid genoeg zodat beide kampen haar konden horen. “Ik zal niet rusten. Ik zal niet vergeven.”

Nadís liet het zwaard van Kimhildá langzaam zakken, maar haar ogen bleven fel. “Dan blijf,” antwoordde zij. “Maar weet dat iedere stap die jij hier zet, wordt beantwoord.”

De zee rolde tussen hen in en trok zich weer terug, alsof zij het strand zelf wilde reinigen van wat nog moest komen.

En terwijl de zon langzaam begon te zakken, wist iedereen dat dit duel slechts de eerste snee was in een oorlog die nog lang niet was beslist.

5. de Vijand die niet Zichtbaar Blijft

De nacht viel over Eldhollow zonder dat iemand werkelijk sliep. De branding rolde nog altijd rustig tegen de kust, maar de rust was nu een masker dat ieder moment kon scheuren. De krijgers van Stormvíg waren niet vertrokken in paniek, noch hadden zij een directe aanval ingezet na het duel tussen hun leider en Nadís. In plaats daarvan hadden zij hun schepen bij laag tij teruggetrokken en waren zij langs de kust verdwenen, alsof zij zich hadden teruggetrokken uit eer.

Nadís wist beter.

Zij stond op de palissade toen het laatste zeil uit zicht was verdwenen, en zij voelde geen opluchting, slechts berekening. Lótr Stormvíg was geen krijger die haar woede in één duel zou verspillen. Haar blik op het strand had iets anders verraden, iets koels en doordachts.

“Zij zoekt zwakte,” zei Nadís zacht tegen de man naast haar. “En zij zal die niet aan de poort vinden.”

Diezelfde nacht werden extra wachters uitgezet, niet alleen bij de poorten, maar ook bij de voorraadschuren, de riviersteigers en de oude bosrand waar het terrein minder overzichtelijk was. Vuren werden lager gehouden om geen silhouetten prijs te geven, en bevelen werden gefluisterd in plaats van geschreeuwd.

Toch begon de ontwrichting niet bij de muren.

Drie uur na middernacht klonk er een korte, verstikte schreeuw vanuit de richting van de noordelijke velden, gevolgd door stilte die erger was dan lawaai. Twee wachters werden gevonden bij de graanschuur, hun kelen schoon doorgesneden, zonder tekenen van worsteling, zonder dat iemand iets had gehoord.

Het was geen brute aanval.

Het was een boodschap.

Nadís knielde bij het eerste lichaam en bekeek de snede, die zuiver en efficiënt was gezet, alsof degene die het mes hanteerde geen woede maar discipline bezat. Zij keek naar de palissade, naar de donkere lijn van het bos daarachter, en zij wist dat Stormvíg al dichterbij was dan haar mensen wilden geloven.

“Zij zijn hier geweest,” zei zij kalm tegen de kring van krijgers die zich om haar heen had verzameld. “En zij zijn weer vertrokken.”

De volgende dag kwam het tweede teken.

Een rookkolom steeg op aan de horizon, niet bij Eldhollow, maar bij een naburige nederzetting die slechts een halve dag reizen landinwaarts lag. Vluchtelingen bereikten Eldhollow tegen de avond, hun kleding zwart van roet en hun ogen dof van wat zij hadden gezien.

“Zij kwamen in de ochtend,” vertelde een oude man met trillende handen. “Zij vielen niet de muren aan. Zij wachtten tot de mannen naar het veld waren en toen brandden zij alles wat wij niet konden meenemen.”

“Wie leidde hen,” vroeg Nadís, haar stem strak.

“Een vrouw,” antwoordde hij. “Met een blik alsof zij al wist hoe dit zou eindigen.”

Nadís voelde geen woede, maar een koude helderheid die door haar borst trok. Lótr Stormvíg had gekozen voor verzwakking in plaats van confrontatie. Zij sneed niet direct in het hart, maar kneep eerst de longen dicht.

In de dagen die volgden, verspreidden zich geruchten sneller dan rook. Twee handelaren verdwenen op de weg naar de kust. Een jager keerde terug met een pijl in zijn schouder, geschoten vanachter een rots waar niemand had gestaan toen hij voorbijliep. Een kind werd ’s nachts bijna uit een huis gehaald, maar de moeder werd wakker en haar geschreeuw joeg de indringer weg voordat hij zijn doel kon bereiken.

Het was geen oorlog.

Het was een uitputting.

Nadís riep haar raad bijeen in de grote hal, waar het vuur hoger brandde dan gewoonlijk en de kaarten opnieuw over de tafel waren uitgespreid. “Zij wil dat wij haar zoeken,” zei zij terwijl haar vinger over de kustlijn gleed. “Zij wil dat wij ons verspreiden, onze kracht opdelen en reageren op iedere wond die zij toebrengt.”

“En wat stel jij voor,” vroeg een van de oudere krijgers, zijn stem zwaar van frustratie.

“Dat wij niet reageren zoals zij verwacht,” antwoordde Nadís. “Dat wij haar laten denken dat haar plan werkt, terwijl wij haar eigen lijnen blootleggen.”

Zij wees naar drie punten langs de kust waar vissersboten waren gezien die niet bij hun gebruikelijke vaarroutes pasten. “Hier,” zei zij, “en hier. Zij gebruikt kleine groepen om ons uit balans te houden. Dat betekent dat haar kernmacht niet ver weg is.”

“Dus zij is nog steeds dichtbij,” zei iemand zacht.

Nadís knikte. “En dat betekent dat wij haar kunnen vinden.”

Die nacht vertrok een kleine eenheid onder leiding van Nadís zelf, niet in volle wapenrusting, maar stil en licht bepakt, om de bosrand en de kustlijn te verkennen waar de aanvallen hun oorsprong leken te hebben. Zij droeg haar bijl en het zwaard van Kimhildá, maar zij liet haar schild achter, want snelheid was belangrijker dan bescherming.

Zij vonden geen kampvuren.

Geen open tenten.

Geen luidruchtige krijgers.

Wat zij vonden waren sporen die slechts een getraind oog kon lezen: een omgebroken tak die niet door wind was gevallen, een voetafdruk in nat zand die te groot was voor een visser, en een afgeknipte strook stof die niet tot hun eigen mensen behoorde.

“Zij jaagt,” fluisterde een jonge krijger.

“Nee,” antwoordde Nadís, terwijl zij naar de duisternis keek die zich tussen de bomen had verzameld. “Zij test.”

Op het moment dat zij zich omdraaiden om terug te keren naar Eldhollow, klonk er een korte fluittoon door de nacht, gevolgd door het suizen van een pijl die zich in de boom naast Nadís boorde, slechts een handbreedte van haar gezicht verwijderd.

De schaduw bewoog tussen de bomen.

Niet één.

Meerdere.

Lótr Stormvíg had zich niet teruggetrokken.

Zij had de oorlog verplaatst.

En terwijl Eldhollow dacht dat het zich voorbereidde op een belegering, werd het langzaam omsingeld door een vijand die nooit bleef staan waar men haar verwachtte.

6. het Verraad onder het Dak

De ochtend begon met regen die zacht maar onophoudelijk op de daken van Eldhollow tikte, alsof de hemel zelf probeerde te fluisteren wat niemand wilde horen. De lucht was grijs, de rivier lag zwaar en traag onder de wolken, en de nederzetting voelde kleiner dan zij ooit had gevoeld sinds de komst van Lótr Stormvíg.

Nadís had nauwelijks geslapen. Zij had de nacht doorgebracht in de grote hal, waar kaarten en meldingen over verdwenen voorraden en verdachte bewegingen zich begonnen op te stapelen als losse stenen die samen een muur van onrust vormden. Wat haar het meest verontrustte, waren niet de aanvallen van buitenaf, maar het patroon dat zichtbaar werd wanneer men de punten met elkaar verbond.

De sabotage was te precies geweest.

De wachters die waren gedood, stonden op posten die slechts bij een beperkte groep bekend waren. De graanschuur die was aangestoken, was die waar de wintervoorraad lag opgeslagen, niet de kleinere opslag dicht bij de rivier. En de bijna-ontvoering van het kind had plaatsgevonden in een huis dat aan de binnenring lag, niet aan de rand.

“Dit is geen toeval,” zei Nadís uiteindelijk tegen de raad, terwijl zij haar hand op de tafel legde en de regen buiten hoorbaar tegen de houten muren sloeg. “Dit is kennis.”

De woorden bleven hangen, zwaar en onwelkom.

“Je bedoelt dat iemand binnen onze muren informatie doorgeeft,” zei een oudere krijger, zijn stem voorzichtig maar gespannen.

“Ik bedoel dat iemand binnen deze muren weet waar wij kwetsbaar zijn,” antwoordde Nadís zonder aarzeling.

Er volgde geen protest, geen ongeloof. Alleen stilte.

Die stilte was het bewijs.

Nadís verliet de hal en liep zonder escorte over het natte plein naar de zuidelijke rij huizen waar haar naaste vertrouwelingen woonden. Zij droeg haar bijl en het zwaard van Kimhildá zichtbaar, maar niet getrokken. Haar gezicht was strak, niet woedend, maar berekend.

Zij klopte niet.

Zij duwde de deur open.

Binnen zat Arvid, de man die haar sinds haar eerste gevecht had bijgestaan, die haar had geleerd hoe men bevelen geeft zonder te schreeuwen, die naast haar had gestaan toen zij tot stamhoofd werd gekozen. Zijn haar was grijzer geworden in het afgelopen jaar, maar zijn blik was nog altijd scherp.

“Je komt vroeg,” zei hij, zonder op te staan.

“En jij slaapt slecht,” antwoordde Nadís, terwijl zij de deur achter zich sloot.

Hij glimlachte zwak. “Wie slaapt er goed wanneer oorlog in de lucht hangt.”

Nadís liep langzaam door de ruimte en keek naar de tafel waarop kaarten lagen, maar niet dezelfde kaarten als in de hal. Deze waren gedetailleerder. Hier stonden posten gemarkeerd die slechts in de raad werden besproken.

“Waar komen deze vandaan,” vroeg zij, haar stem nog altijd kalm.

Arvid volgde haar blik en zijn schouders verstijfden nauwelijks merkbaar. “Van mij,” zei hij. “Ik wilde voorbereid zijn.”

“Voor wie,” vroeg Nadís.

Hij stond nu op, langzaam, alsof hij wist dat elk abrupt gebaar verkeerd zou worden gelezen. “Voor jou,” zei hij. “Voor Eldhollow.”

Nadís draaide zich naar hem om en haar ogen waren donkerder dan de regenlucht buiten. “Lótr weet precies waar wij kwetsbaar zijn,” zei zij zacht. “Zij weet waar de wintervoorraad ligt. Zij weet welke wachters wij verplaatsen wanneer het weer verandert. Zij weet welke huizen dicht bij het midden liggen.”

Arvid zweeg.

En in dat zwijgen zat geen verwarring.

Er zat erkenning.

“Waarom,” vroeg Nadís uiteindelijk, en voor het eerst klonk er iets onder haar stem dat geen bevel was maar iets dat bijna op pijn leek.

Arvid keek haar aan zoals hij dat jaren had gedaan, maar nu zonder trots, zonder mentorachtige rust. “Omdat zij mij vond,” zei hij. “Niet met een zwaard, maar met woorden.”

Nadís’ hand sloot zich steviger rond het gevest van Kimhildá’s zwaard.

“Zij zei dat Ealdwulf niet alleen een krijger was,” vervolgde Arvid. “Zij zei dat hij hier kwam om een verbond te sluiten dat jij verbrak. Zij zei dat zijn dood het begin was van iets dat groter wordt dan één duel.”

“En jij geloofde haar,” zei Nadís.

“Ik geloofde dat wij niet eindeloos vijanden kunnen blijven maken,” antwoordde hij. “Ik geloofde dat als wij haar een opening gaven, wij een grotere oorlog konden voorkomen.”

“Door haar onze zwaktes te geven,” zei Nadís, en nu was haar stem koud.

“Door haar genoeg te geven om haar woede te temperen,” zei Arvid.
“Niet om ons te vernietigen.”

De regen viel harder buiten.

Nadís liep naar hem toe en bleef op een armlengte afstand staan. “Zij heeft dorpen platgebrand,” zei zij zacht. “Zij heeft onze wachters afgeslacht. Zij heeft een kind bijna meegenomen.”

Arvid sloot kort zijn ogen.

“Ik dacht niet dat zij zo ver zou gaan,” zei hij.

“Dat is geen antwoord,” zei Nadís.

Het duurde lang voordat hij opnieuw sprak.

“Ik heb haar ontmoet,” zei hij uiteindelijk. “In het bos. Zij kwam alleen. Zij zei dat zij geen oorlog wilde als zij eerherstel kreeg.”

“En wat is eerherstel voor haar,” vroeg Nadís.

Arvid keek haar recht aan. “Jouw hoofd.”

De woorden vielen niet als een schreeuw, maar als een steen die langzaam in water zinkt.

Buiten klonk het geroep van wachters.

Binnen was het stil.

Nadís voelde geen paniek, geen plotselinge beweging van angst. Zij voelde alleen helderheid, de soort helderheid die komt wanneer twijfel verdwijnt.

“Heb jij haar gezegd waar ik slaap,” vroeg zij.

Arvid zweeg opnieuw.

Dat was genoeg.

Zij trok het zwaard van Kimhildá niet onmiddellijk. Zij wilde dat hij begreep wat dit moment was.

“Jij stond naast mij toen ik de eed aflegde,” zei zij langzaam. “Jij zei dat Eldhollow boven alles gaat.”

“Dat gaat het nog steeds,” zei hij.

“Dan kies jij nu tegen haar,” zei Nadís.

Arvid keek naar de deur, naar het raam, naar haar.

En voor een seconde leek het alsof hij zou knielen.

Maar hij greep naar het mes dat onder de tafel lag.

Nadís was sneller.

Het zwaard van Kimhildá sneed in een korte, harde beweging door de ruimte tussen hen, en het staal trof Arvid onder zijn sleutelbeen, diep genoeg om zijn aanval te stoppen voordat hij haar kon bereiken.

Hij viel achterover tegen de tafel, kaarten dwarrelend over de vloer, bloed donker en zwaar op het hout.

Hij keek haar nog één keer aan.

“Zij komt,” fluisterde hij.

“Dat weet ik,” antwoordde Nadís.

Zij trok het zwaard terug en liet hem langzaam wegglijden naar de grond.

Buiten begon het geroezemoes aan te zwellen, want nieuws reist sneller dan regen.

Eldhollow had niet alleen een vijand buiten de muren.

Het had zojuist een vriend verloren binnen de muren.

En Lótr Stormvíg wist nu dat zij dieper kon snijden dan staal alleen.

7. de Nacht van Vuur en As

De avond begon zoals zoveel avonden in Eldhollow begonnen: met muziek, gelach en het ritmisch slaan van houten bekers tegen ruwe tafels. Het was precies een jaar geleden dat Kimhildá van de Witte Kliffen was gevallen en hoewel haar lichaam nooit was gevonden, had de nederzetting besloten haar val niet als nederlaag te herdenken, maar als een overwinning op hen die haar wilden breken. Het was een dag van eer, van herinnering, van kracht.

Kinderen renden over het plein met houten zwaarden in hun handen en deden alsof zij de zee bevochten. Jongens sprongen van de dokken in de rivier en kwamen lachend boven terwijl meisjes hen uitdaagden om verder te zwemmen. Vrouwen draaiden vlees boven open vuur en spraken luid over de toekomst van Eldhollow alsof die toekomst vanzelfsprekend was.

Nadís Eldbrún stond midden op het plein, groot, zichtbaar, onwrikbaar. In haar linkerhand rustte haar eigen zware bijl, die zij zelfs tijdens feesten niet ver weg legde. In haar rechterhand droeg zij het zwaard van Kimhildá niet, maar het hing zichtbaar aan haar zijde, als een stil statement dat zij niet alleen vocht, maar voor twee.

Zij lachte die avond, maar haar ogen lachten minder dan haar mond.

Toen de zon langzaam achter de rivier wegzakte en de lucht oranje kleurde, begonnen de eerste liederen. Een oude krijger sloeg op een trom en een jong meisje begon een lied te zingen over de val van de klif, over wind en zee en ongebroken moed. Het volk zong mee.

Het was op dat moment dat de honden begonnen te reageren.

Eerst één.

Een korte, scherpe blaf vanaf de rand van de nederzetting.

Niemand keek op.

Daarna nog één, verderop, dichterbij de rivier.

Een oudere vrouw keek even op, kneep haar ogen samen, maar wendde zich weer tot haar gesprek.

Toen kwam het gehuil.

Lang, laag, slepend, alsof het dier niet blafte maar waarschuwde.

Nadís draaide langzaam haar hoofd richting de rivier. Haar gezicht verstrakte nauwelijks zichtbaar. Zij gaf geen bevel. Zij rende niet. Zij luisterde.

De eerste brandpijl kwam geruisloos over de palissade gevlogen.

Hij sloeg in het dak van een graanschuur en bleef een seconde steken voordat het riet vlam vatte. Het vuur verspreidde zich niet aarzelend, maar gulzig. Binnen ademhalingen sloegen vlammen omhoog als vingers die de nacht openkrasten.

Het lied stopte halverwege een zin.

Een kind begon te huilen.

De tweede pijl trof een wagen met hout.

De derde een woonhut.

En toen klonk de hoorn.

Laag.

Lang.

Een toon die niet kwam om te dreigen, maar om te verklaren.

“Wapens!” brulde Nadís.

Haar stem sneed door het plein als staal door leer. Zij trok in één vloeiende beweging het zwaard van Kimhildá uit de schede en voelde hoe het gewicht vertrouwd in haar hand viel. Haar bijl draaide zij omhoog in haar linkerhand.

Dit was geen losse aanval.

Dit was berekend.

Mannen kwamen niet via de poort. Zij kwamen vanuit de rivier. Twee langschepen lagen half verborgen in de schaduw van bomen, en uit de duisternis sprongen krijgers het land op alsof zij uit de aarde zelf geboren waren.

De wachters bij de oever lagen al dood.

Nadís sprintte niet richting het vuur, maar richting het water. Zij begreep waar de kern lag. Wie het water beheerst, beheerst de nacht.

De eerste indringer kwam haar tegemoet met een speer. Zij draaide haar lichaam zijwaarts, ving de speerpunt met haar bijl en rukte het wapen uit zijn handen. In dezelfde beweging sneed zij met Kimhildá's zwaard dwars door zijn hals. Warm bloed spatte tegen haar wang.

Zij knipperde niet.

Een tweede man sprong van de oever met een bijl omhoog. Nadís dook naar voren, haar schouder tegen zijn borst, en brak zijn evenwicht. Haar eigen bijl sloeg van onder naar boven, brak ribben, spleet vlees en bot. Hij viel achterover in het water en kleurde de rivier donker.

Rond haar ontstond chaos.

Houten daken stortten brandend in. Een krijger van Eldhollow verloor zijn arm onder een vijandelijke hamer en schreeuwde tot zijn stem

brak. Een jonge jongen probeerde zijn vader te helpen en werd weggesleurd door zijn moeder.

Maar de aanval duurde niet lang.

Dat was het verontrustende.

Zodra de eerste huizen brandden en de eerste lichamen vielen, bliezen de aanvallers opnieuw op hun hoorn. Zij trokken zich terug.

Te snel.

Te georganiseerd.

Nadís bleef staan in het midden van rook en vuur, haar borst rijzend, haar wapens druipend.

Dit was geen poging om Eldhollow in één nacht te vernietigen.

Dit was een test.

Een waarschuwing.

Aan de rand van de bosrand, net buiten het bereik van de vlammen, stond een figuur.

Een vrouw.

Donkere mantel.

Rode binnenvoering die oplichtte in het vuur.

Zij stond niet verborgen. Zij keek.

Nadís herkende haar zonder haar ooit eerder te hebben ontmoet.

Lótr Stormvíg.

Hun blikken kruisten elkaar over brandend hout en schreeuwende mensen.

Er werd geen woord gesproken.

Lótr hief haar bijl niet. Zij glimlachte niet. Zij knikte nauwelijks merkbaar, alsof zij een belofte bevestigde die al was gedaan.

Toen draaide zij zich om en verdween in de nacht.

De schepen trokken zich terug de rivier op.

De hoorn klonk nog één keer.

En toen bleef alleen het vuur.

Nadís liep langzaam door de rook. Zij knielde naast een dode krijger en sloot zijn ogen. Zij keek naar de verbrande schuur, naar het huilende kind, naar de mannen die water droegen in emmers die te klein waren voor de schade.

“Bereid de boten voor,” zei zij, haar stem laag maar hard genoeg dat iedereen het hoorde. “Wij wachten niet tot zij terugkomen.”

Iemand vroeg hoeveel mannen zij zou meenemen.

“Twaalf,” antwoordde zij. “De rest herbouwt.”

Zij keek nog één keer naar de plek waar Lótr had gestaan.

Dit was geen rooftocht, dit was een uitnodiging.

En Nadís was niet van plan die uitnodiging te weigeren.

In de rook van Eldhollow werd die nacht geen angst geboren.

Er werd oorlog geboren. En oorlog, wist zij, heeft altijd honger.

8. de Jacht Begint

De rook hing nog laag boven Eldhollow toen de ochtend zich aarzelend over de rivier uitstreckte. De brand was gedoofd, maar de geur van verbrand hout en nat as hing in elke vezel van de nederzetting. Mensen spraken zacht, alsof zij bang waren dat harde woorden het vuur opnieuw konden aanwakkeren.

Nadís Eldbrún stond midden op het plein, haar blik langzaam over de schadde glijdend. Haar linkerhand rustte om de steel van haar eigen zware bijl, terwijl in haar rechterhand het zwaard van Kimhildá hing, dat zij nooit meer losliet sinds die dag bij de kliffen. Het staal ving het ochtendlicht, maar haar ogen bleven donker.

Dit was geen verwoesting.

Dit was een boodschap.

En zij had hem luid en duidelijk ontvangen.

De smid kwam naar haar toe, zijn armen zwart van roet en zijn gezicht getekend door slapeloze uren. Hij wees naar de rand van het dorp waar de buitenste huizen waren getroffen. “Zij wilden ons niet breken,” zei hij met ingehouden woede. “Zij wilden ons laten zien dat zij ons kunnen raken.”

Nadís knikte langzaam. Zij had dezelfde conclusie al getrokken voordat de eerste vlam was gedoofd. Dit was geen aanval om te winnen. Dit was een zet om uit te lokken.

En zij voelde hoe haar bloed daarop reageerde.

Een jonge krijger stapte naar voren en zei dat zij direct moesten achtervolgen, dat zij de schepen nog konden inhalen als zij onmiddellijk vertrokken. Anderen stemden in, gedreven door schaamte en woede.

Nadís hief haar hand en de stemmen stierven.

“Wij jagen,” zei zij kalm, maar met een ondertoon van staal. “Maar wij jagen niet blind.”

Zij liep naar de rand van het plein en knielde bij een verbrande speerpunt die in de grond was blijven steken. Het hout was half verkoold, maar het ijzer was nog herkenbaar. Zij draaide het in haar hand en zag het teken dat in het staal was gekerfd.

Stormvíg.

Zij stond langzaam op en keek naar de rivier.

“Zij wil dat wij haar volgen,” zei zij. “Dus wij volgen haar. Maar wij volgen op onze manier.”

Binnen het uur werden drie schepen klaargemaakt. Geen overhaaste vloot, geen luidruchtige wraaktocht. Alleen haar beste krijgers. De mannen en vrouwen die hun adem konden beheersen wanneer anderen hun hoofd verloren.

Terwijl de voorbereidingen vorderden, kwam dezelfde jonge krijger die eerder had aangedrongen opnieuw naar haar toe. Zijn stem was nu lager, voorzichtiger. “Wat als zij ons verder wil lokken? Wat als dit een val is?”

Nadís keek hem recht aan. “Dan lopen wij niet in haar val,” zei zij. “Wij zetten er een binnenin.”

Hij knikte, maar zijn onzekerheid bleef in zijn ogen hangen.

Zij zag het.

En zij wist dat leiderschap niet alleen ging over kracht, maar over rust te midden van dreiging.

Toen de schepen de rivier afvoeren en de zee bereikten, werd het water ruwer. De wind trok aan mantels en haren, en de kust van Engeland werd langzaam kleiner achter hen.

Halverwege de dag bereikte hen een verkenner die eerder was uitgevaren. Hij sprong aan boord, zijn gezicht gespannen. “Zij hebben hun kamp opgezet ten zuiden van de rotsen,” meldde hij. “Maar het kamp is te stil.”

Te stil.

Nadís voelde hoe haar maag zich even aanspande, maar haar gezicht bleef onverstoord. “Hoeveel wachters?”

“Te weinig,” antwoordde hij. “Of te goed verborgen.”

Zij gaf bevel om afstand te houden en de kust niet direct te naderen. In plaats daarvan stuurde zij twee kleinere boten vooruit, laag en onopvallend, die langs de rotsen zouden glijden om de omgeving te verkennen.

Tegen zonsondergang bereikten zij een beschutte baai, vanwaar het kamp van Lótr zichtbaar was tussen donkere dennen. Vuren brandden laag. Er klonk gelach.

Te luid voor een leger dat net een aanval had uitgevoerd.

“Zij willen dat wij denken dat zij ontspannen zijn,” fluisterde een van haar krijgers.

Nadís knikte. “En wij willen dat zij denken dat wij aarzelen.”

Zij liet haar mannen wachten tot de nacht volledig was gevallen. Geen tromgeroffel. Geen oorlogskreten. Alleen stilte.

Toen zij eindelijk het strand bereikten, liet zij de helft van haar krijgers in de schaduw achter, terwijl zij met de andere helft langs de rand van het bos oprukte. Elke stap werd gezet met berekende voorzichtigheid.

Halverwege het kamp zagen zij beweging.

Een figuur op een wit paard.

Een krijger naast haar hapte naar adem en staarde naar de rand van het bos waar het dier tussen de stammen stond, zijn manen zilver in het maanlicht. Op zijn rug zat een vrouw in donkere wapenrusting, haar mantel zwaar en golvend, haar blik scherp en onbewogen.

“Een Valkyrie,” fluisterde hij schor.

Hij knipperde, zijn adem stokte. “Nee... dat is... die lijkt op... nee, nee, nee, nee, dat kan niet. Dat bestaat niet.”

Nadís draaide zich naar hem toe. “Wat zei je?”

Hij slikte hard. “Niks,” zei hij snel. “Ik verbeeld me dingen.”

Een andere krijger grinnikte zacht. “Te veel bier gedronken.”

“Ja,” mompelde hij. “Dat zal het wel zijn.”

Maar Nadís had het ook gezien.

En zij wist dat dit geen verbeelding was.

De figuur op het paard keek hen recht aan, zonder angst, zonder haast, en draaide zich toen langzaam om richting het kamp.

Een uitnodiging.

Of een waarschuwing.

Nadís voelde hoe het gewicht van beide wapens in haar handen zwaarder leek te worden. Dit was geen simpele jacht meer.

Dit was een spel van zenuwen.

Zij hief haar bijl iets hoger en fluisterde slechts één woord:

“Voorwaarts.”

En met die stap begon niet alleen de jacht.

Maar de volgende fase van een oorlog die nog lang niet zijn ware vorm had laten zien.

9. de Schaduw Boven Het IJzer

De nacht hing zwaar boven het kamp van Lótr Stormvíg toen Nadís en haar elite-eenheid zich langs de bosrand voortbewogen. Het maanlicht viel in bleke strepen tussen de dennen en liet het kamp in een bijna vredige gloed achter, alsof het slechts een tijdelijke rustplaats was en geen verzamelpunt voor oorlog.

Maar rust was een leugen.

Nadís voelde het in haar borst.

Zij gaf het teken om te stoppen toen zij een open plek bereikten waar zij het kamp duidelijk konden overzien. Vuren brandden laag. Wachters stonden verspreid. Geen paniek. Geen haast. Het leek bijna... open.

Te open.

“Zij wil dat wij binnenkomen,” fluisterde een krijger naast haar.

Nadís knikte nauwelijks zichtbaar. “Dan doen wij dat.”

Zij splitste haar groep in tweeën. Eén helft zou langs de achterzijde van het kamp bewegen, de andere helft zou rechtstreeks naar het midden snijden en verwarring creëren. Zij zelf koos het centrum. Niet uit roekeloosheid, maar omdat zij wist dat als Lótr hier was, zij daar zou zijn.

Zij bereikten de eerste tent zonder weerstand.

De tweede evenmin.

Het vuur in het midden van het kamp brandde, maar er zat niemand bij.

Dat was het moment waarop Nadís wist dat zij niet de enige jager was.

Het eerste lichaam viel zonder waarschuwing.

Niet door hun hand.

Een krijger van Stormvíg die aan de rand van het kamp had gestaan, zakte plotseling achterover met een pijl dwars door zijn keel. Het geluid was niet een schreeuw, maar een natte gorgel die abrupt eindigde.

Iedereen verstijfde.

De tweede pijl volgde onmiddellijk en trof een man van Eldhollow in zijn borst voordat iemand begreep waar het vandaan kwam.

“Dekken!” brulde Nadís terwijl zij haar bijl omhoog bracht en het zwaard van Kimhildá in een beschermende houding trok.

Maar de pijlen kwamen niet uit het kamp.

Zij kwamen van hoger.

Vanuit de rotsen boven de open plek.

In het maanlicht werden silhouetten zichtbaar. Ruiters. Op witte paarden. Hun mantels vielen lang en zwaar, en hun harnassen droegen geen teken van Stormvíg of Eldhollow. Op hun schouders glansde zilver dat leek op gevleugelde vormen.

“Valkyries...” fluisterde dezelfde krijger die eerder had gestotterd.

“Onzin,” gromde iemand.

Maar het was geen bijgeloof.

Het was georganiseerd.

De ruiters bewogen synchroon. Geen geschreeuw. Geen chaos. Zij schoten, herlaadden en schoten opnieuw, met een precisie die angstaanjager was dan woede.

Stormvíg-krijgers begonnen eveneens te vallen.

Dit was geen partij kiezen.

Dit was executie.

Nadís zag hoe een van de ruiters haar boog liet zakken en langzaam van haar paard gleed. Zij droeg een donker harnas met zilveren lijnen die over haar borst liepen in een symbool dat Nadís niet herkende. Haar helm had een smalle, neerwaartse rand die haar gezicht deels verborg, maar haar ogen waren zichtbaar.

Koud.

Onbeweeglijk.

De vrouw bewoog met een kalmte die niets met oorlogszucht te maken had. Zij trok haar zwaard niet om te schreeuwen of te dreigen. Zij trok het om te beëindigen.

Een Stormvíg-krijger viel voor haar neer, zijn keel in één vloeiende beweging geopend.

Lótr Stormvíg verscheen aan de andere zijde van het kamp, haar bijl al geheven, haar ogen scherp en fel. Zij had dit niet gepland.

Dat zag Nadís onmiddellijk.

Voor het eerst sinds haar aankomst in Engeland stond er iets in Lótrs blik dat niet berekend was.

Verontwaardiging.

“Wie zijn zij!” riep een van Nadís’ mannen.

“Niet de onzel!” schreeuwde een Stormvíg-kapitein terug.

De ruiters bewogen zich opnieuw terug naar de rotsen, even snel als zij waren verschenen. Geen achtervolging. Geen buit. Geen overwinning.

Alleen lichamen.

En stilte.

Het kamp was veranderd in een open plek vol doden van beide kanten.

Nadís stapte langzaam naar voren en knielde bij een gevallen ruiter die was geraakt door een toevallige slag van een Stormvíg-krijger. Haar helm was verschoven.

Het gezicht eronder was vrouwelijk.

Hard.

Niet jong.

Geen angst.

Zij draaide het lichaam iets en zag het symbool op haar borstplaat.

Geen teken van Stormvíg.

Geen teken van Eldhollow.

Een cirkel van zilver, doorkruist door drie neerwaartse lijnen die samen een gestileerde vleugel vormden.

“Dit ken ik niet,” fluisterde Nadís.

Lótr kwam dichterbij, haar bijl nog in haar hand, maar haar houding niet aanvallend. Zij keek naar hetzelfde symbool en haar kaak spande zich.

“League,” zei zij uiteindelijk zacht.

“Wat?” vroeg Nadís, zonder haar blik los te maken.

“De League of Valkyries,” antwoordde Lótr. “Een orde die niet voor clans vecht. Zij vechten voor evenwicht.”

“Evenwicht,” herhaalde Nadís.

“Zij doden wanneer oorlog te groot dreigt te worden,” zei Lótr. “Zij doden leiders. Zij doden vuur.”

De wind trok door de open plek en liet het kamp knisperen.

Dit was groter dan wraak.

Groter dan Ealdwulf.

Groter dan Eldhollow.

Nadís keek naar de doden van beide kanten. Zij keek naar Lótr.

Hun oorlog was zojuist onderbroken.

Niet beëindigd.

Maar bekeken.

Getest.

En ergens boven de rotsen, in het duister, keek iets terug.

10. de Uitverkorene van Bloed

De stilte na de aanval was zwaarder dan het gevecht zelf. Het kamp lag bezaaid met lichamen van Stormvíg en Eldhollow, maar het waren niet zij die deze slachting hadden veroorzaakt. De pijlen die in vlees waren geslagen, waren identiek. De sneden waren klinisch. Zonder woede.

De League of Valkyries had niet gevochten.

Zij had gecorrigeerd.

Nadís stond langzaam op van het lichaam van de gevallen Valkyrie en keek naar Lótr Stormvíg, die op enkele passen afstand stond. Voor het eerst sinds haar aankomst stond Lótr niet als jager, maar als doelwit.

“Zij kwamen niet voor mij,” zei Nadís zacht.

Lótrs ogen bleven strak op de rotsen gericht waar de ruiters waren verdwenen. “Nee.”

“Zij kwamen voor jou.”

Er ging een trilling door de mannen van Stormvíg, maar Lótr reageerde niet onmiddellijk. Haar adem was zwaar, maar niet van angst. Van inzicht.

“Dit is niet hun eerste poging,” zei zij uiteindelijk.

Nadís’ blik verscherpte. “Vertel.”

Lótr keek naar het symbool op de gevallen Valkyrie. “Mijn oom Ealdwulf kreeg waarschuwingen. Boodschappers zonder naam. Tekens in het zand. Hij lachte erom.”

Zij kneep haar hand rond het gevest van haar bijl.

“Hij zei dat niemand recht had om oorlog te beperken.”

“En jij?” vroeg Nadís.

Lótr keek haar eindelijk recht aan. “Ik ben niet mijn oom.”

Maar in haar ogen lag twijfel.

De League had niet willekeurig geschoten. De meeste pijlen waren gericht op Stormvíg-officieren. Twee kapiteins lagen dood in het gras. Eén van Lótrs meest loyale bevelhebbers had een pijl door het oog.

Dit was geen toeval.

Dit was selectie.

Een van Nadís’ krijgers trok een pijl uit een lichaam en inspecteerde het hout. “Dit is geen gewone punt,” zei hij. “Dit is gebalanceerd voor lange afstand. Geen emotie. Alleen effect.”

Lótr stapte naar het vuur in het midden van het kamp en trapte het uiteen zodat vonken omhoog schoten. “Zij willen dat ik stop.”

“Stop met wat?” vroeg Nadís.

Lótrs stem werd donkerder. “Met groter worden.”

De woorden bleven hangen.

Nadís voelde hoe een nieuw besef in haar groeide. Dit ging niet alleen om Eldhollow. Dit ging om macht. Om invloed. Om wat Lótr van plan was na deze wraak.

“Wat was je volgende stap?” vroeg Nadís.

Lótr antwoordde niet.

Dat antwoord was genoeg.

De League zag Lótr niet als wrekende nicht.

Zij zag haar als een toekomstige oorlogsheerser.

Een bedreiging.

En als de League ingreep wanneer oorlog te groot dreigde te worden...

Dan betekende dit dat Lótrs plannen verder reikten dan Eldhollow.

“Zij zullen terugkomen,” zei Nadís.

“Ja,” antwoordde Lótr zonder aarzeling.

“Voor jou.”

Er viel een lange stilte.

Geen van beiden trok haar wapen.

Want voor het eerst stond er iets tussen hen dat groter was dan persoonlijke haat.

Maar groter betekent niet verzoening.

“Dit verandert niets,” zei Lótr uiteindelijk.

“Dat weet ik,” zei Nadís.

De wind trok harder aan de boomtoppen.

Lótrs ogen vernauwden zich. “Ik zal niet vluchten voor hen.”

“Nee,” zei Nadís langzaam. “Dat zal je niet.”

Want zij wist al waar dit heen ging.

De kliffen.

Dezelfde kliffen.

De White Cliffs of Dover.

De plaats waar Ealdwulf viel.

De plaats waar cirkels sluiten.

En hoog boven de bomen, op een rotsrand die nauwelijks zichtbaar was in het maanlicht, stond een enkele Valkyrie nog stil. Haar witte paard ademde damp in de koude lucht. Zij keek niet naar Nadís.

Zij keek naar Lótr.

En toen, langzaam, draaide zij haar paard om en verdween in de nacht.

11. het Dier Dat Wordt Opgejaagd

De ochtend brak grijs en koud aan boven het kamp van Stormvíg, maar er was niets meer van rust in de lucht. De aanval van de League had niet alleen lichamen achtergelaten. Zij had een vonk ontstoken die Lótr niet langer onder controle hield.

Zij stond midden in haar kamp en keek naar de overlevenden. Haar ogen waren feller dan de brand die Eldhollow had gekend.

“Wij trekken niet terug,” zei zij, haar stem laag maar hoorbaar voor iedereen. “Wij slaan eerst.”

Haar kapiteins wisselden blikken. De aanval van de League had hen verzwakt. Maar Lótr had iets anders verloren.

Geduld.

“Zij denken dat zij mij kunnen markeren,” vervolgde zij. “Dat zij mij kunnen begrenzen.”

Haar hand sloot zich rond haar bijl.

“Laat hen dan zien hoe groot een grens kan worden wanneer zij breekt.”

En zo begon zij agressiever te opereren.

Niet langer in schaduwen.

Niet langer met kleine aanvallen.

Zij liet haar mannen kleinere nederzettingen langs de kust bestoken om Nadís te dwingen haar aandacht te spreiden. Zij liet rookkolommen opstijgen als signalen. Zij stuurde verkenners diep in het binnenland.

Niet uit strategie alleen.

Uit woede.

En woede maakt fouten.

In Eldhollow zag Nadís de rook aan de horizon en wist dat Lótr was veranderd.

Zij stond op het plein, waar het monument van Kimhildá in het ochtendlicht stond, en keek naar het zwaard dat zij in haar rechterhand droeg.

“Zij is opgejaagd,” zei een van haar raadslieden.

“Nee,” antwoordde Nadís. “Zij is boos.”

Dat verschil betekende alles.

Een opgejaagd dier vlucht.

Een boos dier bijt.

En een boos leider maakt zijn stappen groter dan verstandig is.

“Zij wil dat wij verspreid raken,” zei Nadís. “Dat wij reageren.”

“Gaan wij dat doen?” vroeg een jonge krijger.

Nadís keek richting zee.

“Nee.”

Er viel een stilte.

“Wij geven haar wat zij het meest wil.”

“Wat is dat?” vroeg iemand.

Nadís' ogen werden hard.

“Einde.”

Zij draaide zich om en wees naar het westen.

“Wij lokken haar naar Dover.”

De woorden vielen zwaar.

Iedereen wist wat dat betekende.

De White Cliffs of Dover waren geen gewone plek. Zij waren symboliek. Zij waren herinnering. Zij waren het graf van Ealdwulf.

“Zij zal niet kunnen weigeren,” zei Nadís. “Niet daar.”

“En de League?” vroeg een oudere krijger.

Nadís keek naar de hemel waar de Valkyries de vorige nacht hadden gestaan.

“Zij zullen volgen.”

Dat was geen twijfel.

Dat was zekerheid.

De dagen daarna werden een spel van rook en beweging.

Nadís liet bewust geruchten verspreiden via handelaren dat Eldhollow haar kernmacht zou verzamelen bij Dover om de kust te versterken. Zij liet kleine eenheden zogenaamd onvoorzichtig bewegen zodat Lótrs verkenners hen konden zien.

Zij wilde dat Lótr dacht dat dit haar kans was.

En Lótr hapte.

Toen het bericht haar bereikte dat Nadís zich richting de kliffen begaf, sloeg zij met haar bijl een houten tafel doormidden.

“Zij daagt mij uit,” zei zij.

“Misschien is het een val,” waarschuwde een kapitein.

Lótrs ogen brandden.

“Dan zal zij leren hoe een val eruitziet wanneer ik hem dichtklap.”

Maar diep vanbinnen wist zij iets anders.

Dit was onvermijdelijk.

De League had haar gemarkeerd.

Nadís had haar uitgedaagd.

De cirkel was nog niet gesloten.

En cirkels eisen bloed.

De laatste scène van het hoofdstuk:

Hoog boven een krijtrots, onzichtbaar voor beide kampen, stond opnieuw een Valkyrie op haar witte paard. Zij keek naar de bewegingen beneden, naar de schepen die zich richting Dover verplaatsten.

Zij sprak geen woord.

Maar haar hand rustte op het gevest van haar zwaard.

12. het Oordeel van Zilver

De lucht boven Dover was lichter dan het binnenland. De zee lag breed en glinsterend onder de krijtrotsen, maar er hing iets dreigends in de stilte die eraan voorafging. Lótr Stormvíg had haar kamp laten opslaan op een verhoging net buiten het zicht van de kliffen, zodat zij de kust kon overzien zonder zelf direct zichtbaar te zijn.

Zij sliep nauwelijks.

Zij voelde hen.

Niet Nadís.

Niet haar mannen.

De andere.

Die nacht werd zij gewekt zonder geluid.

Geen geroep.

Geen alarm.

Alleen het gevoel dat iemand haar naam dacht.

Zij zat rechtop in haar tent en greep automatisch naar haar bijl. De wachtposten buiten waren stil. Geen schermutseling. Geen chaos.

Te stil.

Zij duwde het tentdoek opzij en stapte naar buiten.

Daar, op de rand van het kampvuur dat nog smeulde, stond een figuur.

Een vrouw in zilver getint harnas. Geen helm. Haar gezicht zichtbaar in het maanlicht. Hard. Onbewogen. Niet jong. Niet oud.

En achter haar, op enkele passen afstand, stond een wit paard dat geen teugels leek te dragen.

“Mijn wachters hebben je niet gezien,” zei Lótr, haar stem laag en beheerst.

“Wij hoeven niet gezien te worden,” antwoordde de vrouw.

De stem was kalm. Niet dreigend. Niet luid. Maar iedere klank droeg gewicht.

“Jij bent de leider,” zei de Valkyrie.

“En jij bent laf genoeg om in de nacht te komen,” antwoordde Lótr zonder een stap achteruit te doen.

Er kwam geen reactie op de belediging.

“Wij hebben je gemarkeerd,” vervolgde de Valkyrie.

Lótr voelde een flits van woede. “Ik ben geen prooi.”

“Je bent een brand,” zei de vrouw. “En branden die te groot worden, moeten worden begrensd.”

“Door wie,” sneerde Lótr, “door vrouwen die zichzelf godinnen wanen?”

De Valkyrie bewoog niet.

“Wij zijn geen godinnen. Wij zijn evenwicht.”

“Evenwicht is een woord voor zwakte,” zei Lótr.

“Evenwicht is het verschil tussen oorlog en uitroeiing.”

Er viel een stilte tussen hen. De wind streek over het gras en trok aan Lótrs mantel.

“Je oom werd gewaarschuwd,” zei de Valkyrie.

Lótrs ogen vernauwden zich.

“Hij luisterde niet.”

“Hij was sterk.”

“Hij was ongeremd,” antwoordde de vrouw. “En jij volgt zijn pad.”

Lótr deed een stap naar voren. Haar bijl gleed iets omhoog, niet dreigend, maar gereed.

“Mijn pad is het mijne.”

“Je pad leidt naar de kliffen,” zei de Valkyrie. “En daar eindigt het.”

De woorden waren geen voorspelling.

Zij waren een constatering.

“Je denkt dat je mij kunt stoppen?” vroeg Lótr.

“Wij denken niet,” zei de Valkyrie. “Wij handelen.”

“Dan doe het,” zei Lótr en spreidde haar armen kort, uitdagend. “Hier. Nu.”

Maar de vrouw schudde langzaam haar hoofd.

“Niet hier.”

Lótrs kaak spande zich.

“Waarom niet?”

“Omdat dit niet jouw einde is,” antwoordde de Valkyrie. “Dit is jouw keuze.”

De woorden sneden dieper dan een mes.

Lótr voelde het. Niet angst. Maar erkenning.

“Je kunt vertrekken,” vervolgde de Valkyrie. “Je kunt deze wraak loslaten. Je kunt leven.”

Lótr lachte kort. Koud.

“Leven zonder eer is geen leven.”

“Eer en koppigheid zijn niet hetzelfde.”

“Voor mij wel.”

Er viel een lange stilte.

De Valkyrie keek haar aan, alsof zij niet een vijand bekeek, maar een oordeel woog.

“Dan zal het evenwicht zichzelf herstellen,” zei zij uiteindelijk.

Zij draaide zich om, liep naar haar paard en stapte op zonder zichtbare inspanning. Geen haast. Geen dreiging.

Voordat zij vertrok, keek zij nog eenmaal over haar schouder.

“Wanneer je valt,” zei zij, “zal iemand blijven kijken.”

Daarna draaide zij het paard om en reed de nacht in, zonder geluid, zonder spoor.

Lótr bleef staan.

Haar hand trilde niet.

Maar haar adem ging zwaarder.

Zij was gewaarschuwd.

En zij koos.

Zij keerde terug naar haar tent en riep haar kapiteins bijeen.

“Wij marcheren bij zonsopgang,” zei zij.

“Volledige aanval?”

“Geen terugtocht,” antwoordde Lótr.

En diep in haar borst wist zij dat zij niet alleen tegen Nadís vocht.

Zij vocht tegen haar lot.

13. de Wind Boven Het Krijt

De White Cliffs of Dover stonden als bleke wachters boven de zee, hun krijtwitte wanden scherp afstekend tegen het donkere blauw van water en lucht. De wind trok onophoudelijk over de rand van de rotsen en liet mantels en haren wild bewegen, alsof zelfs de natuur begreep dat hier iets onvermijdelijks stond te gebeuren.

Nadís Eldbrún stond aan de oostelijke zijde van de kliffen en keek uit over de kustlijn waar haar krijgers zich verzamelden. Het zwaard van Kimhildá rustte stevig in haar rechterhand, het gevest warm tegen haar huid ondanks de koele lucht. In haar linkerhand droeg zij haar eigen zware bijl, het staal donker en breedbladig, gemaakt voor doorbraak en vernietiging.

Zij voelde geen twijfel.

Maar zij voelde gewicht.

Aan de overzijde van de open vlakte tussen de rotsen verschenen de banieren van Stormvíg. Lótr Stormvíg reed voorop, haar houding recht, haar blik vast vooruit gericht. Haar haar werd naar achteren geblazen door de wind, maar haar gezicht bleef kalm, bijna onbewogen.

Zij zag er onaangetast uit.

Geen verband om haar arm.

Geen littekens van recente strijd.

Geen vermoeidheid.

Alleen vastberadenheid.

Haar leger vormde zich achter haar in een halve boog, schilden overlappend, speren gericht naar voren. De grond tussen de twee legers was kort gras, schraal en hard, met hier en daar scherpe kalkstenen die uit de aarde staken als gebroken tanden.

Nadís stapte naar voren totdat zij alleen nog werd vergezeld door haar directe kernstrijders. Zij hief haar bijl iets omhoog en liet haar stem dragen door de wind.

“Hier eindigt het.”

Lótr antwoordde niet onmiddellijk. Zij liet haar paard enkele passen naar voren lopen, totdat zij op gelijke afstand van de rand stond als Nadís.

“Hier begint het,” zei Lótr uiteindelijk.

Hun stemmen waren niet luid. Maar zij droegen ver.

De wind leek even te zwijgen.

Toen brak het.

Stormvíg zette de eerste aanval in, geen wilde charge maar een gecontroleerde opmars. Schilden sloten zich, speren staken vooruit en de eerste botsing klonk als brekend hout en schrapend staal. De legers raakten elkaar als twee golven die niet wijken willen.

Nadís dook direct de strijd in.

Haar bijl sloeg in op het schild van een tegenstander en brak het hout in één zware klap open. Het zwaard van Kimhildá volgde onmiddellijk, snijdend onder een arm door en trekkend door vlees met een vloeiende, beslissende beweging.

Bloed mengde zich met het witte krijt onder hun voeten.

Lótr bewoog zich niet minder fel.

Zij sprong van haar paard en liet het dier terugtrekken terwijl zij zelf in het hart van de botsing dook. Haar bijl bewoog sneller dan haar grootte deed vermoeden. Zij draaide haar lichaam soepel, blokkeerde een slag,

sloeg met de steel van haar wapen tegen een kaak en eindigde met een neerwaartse hak die een helm openspleet.

Zij vocht zonder aarzeling.

Zij vocht alsof zij niet opgejaagd werd.

Zij vocht alsof de wereld haar niets kon maken.

Nadís zag haar tussen de lichamen door.

Hun blikken kruisten elkaar slechts een seconde, maar het was genoeg.

Zij bewogen naar elkaar toe.

Niet direct.

Maar onvermijdelijk.

De strijd verschoof langzaam richting de rand van de kliffen. De grond werd smaller. De zee beneden brulde tegen de rotsen, en het geluid van brekende golven vermengde zich met het geschreeuw van gewonden en het kletteren van staal.

Een krijger van Eldhollow werd achteruitgeduwd en verloor zijn evenwicht op de rand. Hij greep naar een tegenstander en sleurde hem mee omlaag. Beiden verdwenen in het schuim, hun stemmen onmiddellijk opgeslokt door wind en water.

Lótr zag het, maar haar gezicht vertrok niet.

Zij bewoog door.

Nadís sneed een pad door drie tegenstanders, haar adem zwaar maar gecontroleerd. Het zwaard van Kimhildá gleed langs haar zij als een verlengde van haar arm. Iedere beweging was doordacht. Iedere slag droeg gewicht.

En toen stonden zij tegenover elkaar.

Niet geïsoleerd.

Maar omgeven door strijd.

Lótr hief haar bijl.

Nadís bracht haar wapens in positie.

Geen woorden.

Alleen wind.

Lótr viel als eerste aan.

Haar bijl kwam van rechts in een krachtige horizontale beweging die Nadís dwong laag te duiken. Het staal van Kimhildá ving de tweede slag op, vonken spatten tussen hen in. De kracht van Lótrs armen was enorm, maar zij was niet roekeloos. Zij testte. Zij voelde.

Nadís draaide haar bijl omhoog en haakte kort achter Lótrs schouder, maar Lótr trok zich los en trapte Nadís tegen de borst waardoor zij enkele passen achteruit moest zetten.

Zij waren aan elkaar gewaagd.

Zij waren gelijk.

Om hen heen trok de strijd zich terug, alsof beide legers begrepen dat hier het middelpunt lag.

Lótr glimlachte niet. Zij toonde geen woede. Alleen focus.

“Je koos dit,” zei zij.

“Ja,” antwoordde Nadís.

Hun wapens botsten opnieuw.

De wind werd sterker.

En hoog boven hen, op een uitstekende rots, verschenen opnieuw witte paarden.

De League.

Zij keken.

Zij mengden zich niet.

Dit was nog geen moment voor correctie.

Dit was voorbereiding.

De strijd duurde langer dan wie ook had verwacht. Beide vrouwen raakten elkaar meerdere keren, maar geen wond was diep genoeg om hen te vertragen. Lótr's mantel was gescheurd, maar haar huid bleef ongebroken. Nadís' schouder was geraakt door de steel van een bijl, maar zij bleef staan.

Geen van beiden brak.

De zon begon langzaam te dalen, waardoor het licht over de kliffen goudkleurig werd en het bloed op de grond donkerder deed lijken.

Dit was nog niet het einde.

Dit was slechts de eerste botsing.

En terwijl de legers zich uiteindelijk noodgedwongen iets terugtrokken om opnieuw te groeperen, bleven Nadís en Lótr elkaar aankijken over het slagveld dat zij samen hadden gecreëerd.

De cirkel was bijna gesloten.

Maar nog niet.

En ergens achter de zilveren helmen van de League bewoog één Valkyrie net iets naar voren, haar blik langer rustend op Lótr dan op Nadís.

De wind joeg over de kliffen.

En de zee wachtte.

14. de Nacht Die Niet Sliep

De wind over de White Cliffs of Dover huilde anders in de nacht dan overdag. Overdag klonk hij scherp en open, maar in het donker droeg hij iets hols, alsof hij door lege botten trok. De zee sloeg onder de rotsen met een onregelmatige kracht, het schuim oplichtend in het maanlicht als gebroken glas.

De twee kampen lagen tegenover elkaar op verschillende hoogtes van de kliffen, gescheiden door een brede strook ruwe grond waar het gras was vertrapt door de eerdere botsing. Fakkels brandden laag, hun licht zwak en nerveus in de wind.

Niemand sliep werkelijk.

In het kamp van Eldhollow zat Nadís bij een klein vuur, haar bijl voor zich in de grond geplant en het zwaard van Kimhildá rustend over haar knieën. Het staal ving het maanlicht op in bleke flitsen. Zij keek niet naar haar mannen. Zij keek naar de rand van de klif.

Zij voelde dat morgen geen gewone slag zou worden.

Zij voelde dat het zou eindigen.

Aan de overzijde stond Lótr Stormvíg aan de rand van de krijtrots. De zee lag diep onder haar, donker en eindeloos. Zij keek niet naar het kamp van Nadís. Zij keek naar de horizon waar lucht en water samensmolten tot een dunne zilveren lijn.

Haar houding was recht.

Haar lichaam onaangetast.

Geen verband. Geen zwakte. Geen teken van vermoeidheid.

Alleen spanning die niet naar buiten mocht.

Een kapitein naderde haar voorzichtig. “De mannen zijn gereed voor zonsopgang,” zei hij.

“Zij zullen geen zonsopgang zien als zij aarzelen,” antwoordde Lótr zonder om te kijken.

De kapitein slikte, knikte en trok zich terug.

Lótr sloot haar ogen kort. Niet uit angst. Niet uit twijfel. Maar om de wind te voelen.

De woorden van de Valkyrie kwamen terug in haar gedachten.

Je pad leidt naar de kliffen.

Zij opende haar ogen weer en keek naar de krijtrots onder haar voeten.

“Dan zal ik daar staan,” fluisterde zij.

Hoog boven de kliffen, op een uitstekende rand waar het maanlicht scherp viel, verschenen zij opnieuw.

Witte paarden. Stil. Onbeweeglijk.

De League.

Zij stonden niet verborgen. Zij stonden zichtbaar. Niet om in te grijpen, maar om aanwezig te zijn.

Nadís zag hen als eerste in haar kamp.

Zij stond langzaam op en liep naar de rand van hun positie. Het zwaard van Kimhildá hing zwaar in haar hand, maar haar grip was stabiel.

“Zij wachten,” zei een jonge krijger naast haar.

“Nee,” antwoordde Nadís. “Zij kijken.”

“Gaan zij zich mengen?”

“Niet voordat het evenwicht breekt.”

De wind rukte harder aan haar mantel. Haar haren sloegen tegen haar gezicht, maar zij knipperde niet.

Aan de andere zijde zag Lótr de witte silhouetten eveneens. Zij draaide zich niet weg. Zij hield hun blik vast alsof zij hen uitdaagde om nu te komen.

Maar zij kwamen niet.

De nacht werd langer.

In beide kampen liepen krijgers rond, scherpten wapens, fluisterden korte gebeden tot hun goden of staarden simpelweg in de duisternis. De lucht werd kouder. Het gras werd vochtig.

Er waren geen schermutselingen.

Geen nachtelijke aanvallen.

Alleen spanning.

Nadís liep weg van haar mannen en bleef alleen staan op een uitstekende richel. Zij keek naar het monument dat in haar gedachten stond op het plein van Eldhollow. Zij voelde het gewicht van de belofte die zij had gedaan.

Dit eindigt hier.

Aan de overzijde keek Lótr opnieuw naar de zee. Haar handen trilden niet. Haar adem was gelijkmatig.

Zij had kunnen vertrekken.

Zij had kunnen terugkeren naar Francia.

Zij had kunnen luisteren.

Maar zij stond hier.

Niet omdat zij moest.

Maar omdat zij koos.

En keuze heeft een prijs.

De maan bereikte haar hoogste punt en begon langzaam te dalen. Het licht werd scherper, witter. De krijtrotsen leken bijna te gloeien.

De League bleef staan.

Eén van hen stapte net iets naar voren, haar paard onrustig onder haar. Zij keek niet naar Nadís.

Zij keek naar Lótr.

Lang.

Alsof zij iets zag wat nog niet was gebeurd.

Toen draaide zij haar paard een fractie terug, maar bleef op de rand staan.

Zij zou niet ingrijpen.

Maar zij zou getuige zijn.

De eerste bleke strook van de dageraad verscheen aan de horizon.

De wind werd sterker.

In beide kampen werden de laatste riemen aangetrokken. Schilden werden geheven. Bijlen en zwaarden gleden in handen die niet meer aarzelden.

Nadís keek nog één keer omhoog naar de witte ruiters.

“Blijf kijken,” fluisterde zij.

Aan de overzijde hief Lótr haar bijl en draaide zich naar haar mannen.

“Vandaag,” zei zij rustig, “schrijven wij geschiedenis.”

De zon brak door de wolken en wierp een eerste gouden streep over de kliffen.

En de nacht, die niet had geslapen, week.

15. het Breekpunt van IJzer

De zon stond laag boven de White Cliffs of Dover toen de tweede dag van strijd begon. Het licht was scherp en wit tegen het krijt, waardoor ieder bloedspoor donkerder leek dan het werkelijk was. De wind was sterker dan de dag ervoor en joeg over de rand van de kliffen alsof hij zelf getuige wilde zijn van wat hier zou gebeuren.

Beide legers stonden opgesteld, maar hun formaties waren minder strak dan voorheen. De verliezen van de eerste botsing waren zichtbaar in lege plekken in de linies. Sommige krijgers droegen verband, anderen hielden hun schild net iets lager dan zij gewend waren.

Nadís stond vooraan.

Het zwaard van Kimhildá rustte zwaar maar vertrouwd in haar rechterhand. Haar eigen brede bijl lag in haar linkerhand, laag en dreigend. Haar ogen gingen langs haar mannen, niet om angst te zoeken, maar om vastberadenheid te bevestigen.

Aan de overzijde stond Lótr Stormvíg.

Onaangetast.

Haar harnas droeg krassen, maar geen wond. Haar adem was gelijkmatig. Haar blik koel.

Zij zag eruit alsof de eerste slag haar slechts had voorbereid.

De eerste beweging kwam van Nadís.

Geen wilde aanval, maar een gecontroleerde voorwaartse druk op de linkerflank van Stormvíg. Zij had het terrein bestudeerd. Het gras daar was ongelijk, het krijt daar brozer. Zij wilde hen dwingen te schuiven richting een instabiel stuk rand.

Lótr zag het onmiddellijk.

Zij gaf geen schreeuw, geen zichtbaar bevel, maar haar linie verschoof in een boog, vangend en absorberend in plaats van terugwijkend. Haar mannen bewogen als een verlengde van haar wil.

De eerste botsing van de dag was harder dan die van gisteren.

Schild tegen schild.

Bijl tegen staal.

Kreunen die niet werden afgemaakt met schreeuwen.

Nadís sloeg een tegenstander neer en draaide onmiddellijk om een speerpunt te ontwijken. Haar bijl brak een pols, haar zwaard sneed onder een kin door. Zij bleef bewegen. Geen stilstand. Geen twijfel.

Lótr brak intussen door het midden van Eldhollow.

Zij vocht niet alleen krachtig, maar intelligent. Zij lokte een groep naar zich toe, draaide op het laatste moment en duwde hen richting een smalle doorgang tussen twee kalkstenen verhogingen. Daar konden zij niet breed uitwijken.

Een man viel met een opengereten borstkas.

Een tweede werd achteruit geduwd en verloor zijn evenwicht.

Zij maakte geen fout.

Nadís zag het en verplaatste haar focus. Zij sloeg haar bijl in het schild van een Stormvíg-kapitein, trok het zwaard van Kimhildá omhoog en dreef hem achteruit. Zij dwong ruimte, niet om te winnen, maar om balans te herstellen.

De slag duurde uren.

De zon kroop hoger en begon daarna weer te dalen. De wind nam toe en gooide stof en krijt in ogen en monden. Het gras werd glibberig van bloed en zeezout.

Steeds meer krijgers vielen niet omdat zij werden doorboord, maar omdat hun armen te zwaar werden. Hun benen trilden. Hun adem stokte.

Nadís voelde haar schouder branden waar een slag haar eerder had geraakt, maar zij liet het niet zien. Haar bewegingen bleven strak. Gecontroleerd. Berekenend.

Lótr bleef even sterk.

Geen spoor van zwakte.

Zij sloeg een aanval af, draaide onder een horizontale slag door en sloeg met de achterkant van haar bijl tegen een slaap. Zij duwde een krijger van Eldhollow achteruit tot aan de rand van de klif en liet hem daar staan, levend maar gebroken.

Niet uit genade.

Uit minachting.

De strijd verschoof langzaam richting het hoogste punt van de kliffen. Beide legers waren kleiner geworden. Hun formaties vielen uiteen. Het werd minder een veldslag en meer een reeks individuele overlevingen.

En toen gebeurde het bijna onmerkbaar.

De mannen trokken zich niet terug.

Zij konden niet meer.

Zij stonden stil.

Uitgeput.

Ademend.

Bloedend.

Nadís keek om zich heen en zag hoe haar kernstrijders nog overeind stonden, maar zwaar leunend op hun schilden. Stormvíg stond er niet beter voor.

Lótr keek eveneens rond.

Zij zag het.

De grens was bereikt.

De grond tussen hen was bezaaid met lichamen van beide kanten. De zee beneden bleef slaan tegen de rotsen alsof niets hier van belang was.

Hoog boven hen stonden de Valkyries opnieuw zichtbaar.

Geen beweging.

Geen inmenging.

Alleen oordeel.

Lótr stapte naar voren.

Niet rennend.

Niet schreeuwend.

Maar vast.

Nadís volgde.

De overgebleven krijgers weken instinctief terug. Zij begrepen zonder woorden dat dit niet langer hun strijd was.

De ruimte tussen de twee vrouwen werd groter, alsof de wereld zelf plaats maakte.

De wind trok aan hun mantels. Het geluid van de zee werd luider. Meeuwen cirkelden boven de klif.

Zij stonden op enkele passen afstand van elkaar.

Geen glimlach.

Geen woede.

Alleen erkenning.

Lótr hief haar bijl langzaam omhoog.

Nadís bracht het zwaard van Kimhildá in positie en liet haar eigen bijl laag hangen, gereed.

Er waren geen mannen meer tussen hen.

Geen schilden.

Geen bevelen.

Alleen de rand van de klif.

En de cirkel die zich sloot.

De zon stond laag en kleurde het krijt licht goud, terwijl de schaduwen langer werden.

Niemand sprak.

Niemand bewoog.

Maar iedereen wist.

Morgen zou er geen leger meer zijn.

Alleen uitkomst.

En hoog boven hen verschoof één Valkyrie net iets dichtter naar de rand van de rots, haar blik scherp, haar hand rustend op haar zwaard.

De wind hilde over de kliffen.

En de zee wachtte.

16. de Val Van Het Evenwicht

De wind over de White Cliffs of Dover was harder dan op de voorgaande dagen. Zij trok langs de rand van het krijt alsof zij de namen wilde uitwissen van hen die hier waren gevallen. De zee beneden sloeg onophoudelijk tegen de rotsen en wierp schuim omhoog dat even bleef hangen in het licht van de dalende zon.

Er stonden geen legers meer tussen hen.

Alleen lichamen.

En ruimte.

Nadís Eldbrún zette haar voeten stevig in het krijt, haar linkerhand rond haar zware bijl, haar rechterhand rond het zwaard van Kimhildá. Het staal was niet langer koud. Het voelde levend, alsof het wist waarvoor het hier was.

Lótr Stormvíg stond recht tegenover haar.

Onaangetast.

Geen wond had haar huid doorbroken. Geen verband sierde haar arm. Haar adem was stabiel. Haar houding krachtig. Haar bijl rustte in haar hand alsof zij nooit iets anders had vastgehouden.

Zij bewogen tegelijk.

Geen schreeuw.

Geen bevel.

De eerste slag van Lótr kwam snel en laag, gericht op Nadís' heup. Nadís draaide haar lichaam, ving de kracht op met de platte zijde van haar bijl en liet het zwaard van Kimhildá in een gecontroleerde boog naar Lótrs schouder glijden.

Staal raakte staal.

Vonken sprongen op.

Zij weken niet.

De tweede reeks slagen was sneller. Lótr bewoog technisch, niet wild. Haar bijl draaide in korte, efficiënte patronen, gericht op openingen die er nauwelijks waren. Nadís reageerde met precisie. Geen overbodige beweging. Geen verspilling van energie.

Hun voeten verschoven over het krijt.

Het geluid van ademhaling werd luider dan het geluid van staal.

Dit was geen brute worsteling.

Dit was beheersing.

Lótr draaide plotseling haar pols en sloeg met de steel van haar bijl tegen Nadís' onderarm. Het zwaard trilde in haar hand, maar viel niet. Nadís antwoordde met een lage trap tegen Lótrs knie, waardoor zij een halve stap moest corrigeren.

Hun ogen kruisten elkaar.

Geen haat.

Alleen erkenning.

De wind trok harder.

De League stond boven hen, zichtbaar tegen de bleke lucht. Witte paarden. Zilveren lijnen in harnassen. Geen inmenging.

Zij wachtten.

Het tempo versnelde.

Lótr maakte een draaiende beweging en sloeg met volle kracht neer. Nadís ving de slag, maar de impact dreef haar een stap richting de rand van de klif. Het krijt brokkelde onder haar hiel en viel in kleine stukjes naar beneden.

De zee brulde.

Nadís duwde zich af en ging over in aanval. Haar bijl sloeg in Lótrs schildarm en liet een diepe scheur in het leer achter. Het zwaard volgde, sneed langs de rand van Lótrs harnas en liet een dunne streep achter.

Nog geen bloed.

Nog geen breuk.

Lótr glimlachte.

Niet spottend.

Maar fel.

“Dit is waarom ik hier sta,” zei zij.

Zij viel opnieuw aan, ditmaal sneller dan voorheen. Haar bijl sloeg hoog, laag, zijwaarts, een storm van staal die Nadís dwong achteruit te bewegen. Het krijt onder hun voeten werd instabieler. Hun mantels sloegen wild in de wind.

Nadís zag de opening.

Klein.

Kort.

Lótr overschatte één stap vooruit toen zij Nadís verder richting de rand wilde dwingen. Haar voet gleed niet uit. Zij was niet zwak.

Maar zij koos.

Zij koos voor agressie boven afstand.

Dat moment was genoeg.

Nadís draaide haar lichaam onder Lótrs neerwaartse slag door en sloeg met haar bijl tegen de steel van Lótrs wapen, waardoor de slag net iets afweek. In dezelfde beweging bracht zij het zwaard van Kimhildá omhoog, niet aarzelend, niet twijfelend.

Het staal gleed langs de rand van Lótrs nek.

En sneed.

Er was geen lange worsteling.

Geen geschreeuw.

Het was snel.

Het was zuiver.

Het hoofd van Lótr Stormvíg scheidde zich van haar lichaam in één vloeiende beweging. Haar lichaam bleef een fractie van een seconde staan, alsof het de beslissing nog niet had begrepen.

Haar hoofd raakte het krijt.

Rold.

Stuiterde eenmaal tegen een kalksteen.

En rolde toen over de rand van de klif.

Naar beneden, naar de zee.

Nadís stond stil, haar borst zwaar van ademhaling. Bloed droop van het zwaard van Kimhildá en mengde zich met het krijt onder haar voeten.

Het lichaam van Lótr viel enkele passen achteruit en zakte toen neer.

Er was geen triomfkreet, geen gejuich.

Alleen wind.

De League draaide zich om.

Witte paarden keerden hun hoofden richting het noorden. Eén voor één begonnen zij zich terug te trekken van de rand.

Behalve één.

Een Valkyrie bleef staan.

Haar helm ving het laatste zonlicht. Zij keek naar Nadís. Niet met vijandigheid. Niet met dankbaarheid.

Met vaststelling.

Toen liet zij haar blik zakken naar de rand van de klif waar het hoofd was verdwenen.

Zij bleef daar een moment langer dan de anderen.

En daarna draaide ook zij haar paard om en reed weg.

De wind blies over de lege plek waar Lótr had gestaan.

De cirkel was gesloten.

En de zee had haar deel gekregen.

Epiloog

De zomer was teruggekeerd naar Eldhollow, maar zij klonk anders dan voorheen. Het plein was hersteld, de huizen waren opnieuw rechtgezet en de rook van haarden steeg weer rustig op in de ochtendlucht. Kinderen renden tussen de houten palen van de dokken en sprongen lachend in het water alsof oorlog slechts een verhaal van oude mannen was.

Maar in het midden van het plein stond iets dat niet vergeten liet.

Het monument van Kimhildá.

Een gestalte uit donker hout, stevig verankerd in steen, haar blik gericht naar het westen waar de zee lag. In haar ene hand een bijl. In haar andere een zwaard. Niet als dreiging. Als belofte.

Nadís Eldbrún stond ervoor, haar linkerhand rustend op haar eigen zware bijl, haar rechterhand om het gevest van het zwaard dat ooit was gevallen op de rand van de klif. Het zwaard van Kimhildá had zij nooit meer losgelaten sinds die dag.

De ceremonie was eenvoudig geweest.

Geen grootse woorden.

Geen theatrale gebaren.

Alleen erkenning.

Nadís was gekozen tot stamhoofd van Eldhollow, niet door geschreeuw, maar door instemming. Door blikken. Door stilte die bevestigde wat al duidelijk was.

Zij droeg de last zonder verzet.

Maar nooit zonder herinnering.

De wind streek door het plein en liet de mantel om haar schouders zacht bewegen. Zij keek naar het beeld en voelde geen triomf. Geen opluchting.

Alleen een leegte die nog niet volledig was gevuld.

“Je zou gelachen hebben,” zei zij zacht.

Zij bleef even staan en liet haar hand los van het zwaard. Haar vingers streken kort over het hout van het monument, langs de uitgesneden rand van de bijl.

“Dit was niet hoe het had moeten eindigen.”

Achter haar klonk het geluid van spelende kinderen. Het leven had zich herpakt. De zee lag rustig in het zonlicht. Schepen lagen aangemeerd alsof zij nooit iets anders hadden gekend dan handel en visvangst.

Maar hoog boven de rand van de nederzetting, op een heuvelrug waar het gras langer was en de wind harder trok, stond een wit paard.

Onbeweeglijk.

Op zijn rug zat een figuur in zilver getint harnas.

Zij keek naar Eldhollow.

Niet als vijand.

Niet als redder.

Als waarnemer.

De zon weerkaatste op haar helm en liet een kort lichtflits over het plein vallen. Nadís keek op, haar ogen vernauwden zich, maar het moment was vluchtig.

De figuur bewoog niet.

Zij keek naar het monument.

Lang.

Alsof zij iets probeerde te begrijpen dat net buiten bereik lag.

Haar hand gleed langzaam naar haar borstplaat, waar onder het zilver iets lag dat zij zelf niet kon benoemen. Geen herinnering. Geen beeld.

Alleen een naam.

Een klank die niet verdween.

Nadís.

Zij kneep haar ogen kort samen, alsof een vage pijn door haar hoofd trok. Een fragment. Een flits van wind over een klif. Gelach. Een belofte.

Maar het was niet genoeg.

De figuur richtte zich weer op in het zadel.

De wind trok aan haar mantel en blies haar haar iets naar achteren, waardoor haar gezicht een moment zichtbaar werd in het volle zonlicht.

Vastberaden.

Gehard.

En ergens, diep in haar blik, lag iets wat niet volledig was uitgewist.

Toen draaide het witte paard zich om.

Langzaam.

Zonder haast.

En reed weg over de heuvelrug.

Nadís bleef nog even staan en keek naar de plek waar het licht had geflitst. Zij voelde geen dreiging. Geen zekerheid.

Alleen een onverklaarbare trilling in haar borst.

Zij keek terug naar het monument.

De wind trok opnieuw over het plein.

En droeg namen met zich mee die nog niet waren uitgesproken.

De Schaduwen van Eldhollow en het IJzer van de Bloedwraak

Een jaar na de val van Kimhildá heerst er rust in Eldhollow.
Nadís Eldbrún leidt de nederzetting met vaste hand en draagt in haar
rechterhand nog altijd het zwaard van haar gevallen vriendin.

Maar rust is breekbaar.

Uit Francia komt een nieuwe dreiging over zee. Lótr Stormvíg, nicht
van de onthoofde Ealdwulf, eist bloed voor bloed. Wat begint als
wraak groeit uit tot een oorlog die zich verplaatst naar de White Cliffs
of Dover, waar verleden en toekomst samenkomen op de rand van het
krijt.

En boven de strijd kijkt een orde toe die geen partij kiest, maar
evenwicht afdwingt.

De League of Valkyries.

Wanneer staal op staal slaat en de wind over de kliffen huilt, wordt
duidelijk dat sommige cirkels niet worden doorbroken — maar
gesloten.

Met ijzer.

Met eer.

Met bloed.